BAYAN YANI

98

NİSAN-MAYIS 2020 / 04
10 TL K.K.T.C:14 TL.

EVDE KAL

BAŞLA

MERAK ET

BETÜL YILMAZ

ELLERİNİ SIK SIK YIKA

PEKİ NE YİYİCEZ?

?

BU SABAH NASILSIN?

SEN

İYİYİM

KÖTÜYÜM

KENDİNİ İYİLEŞTİR

HUH HUH

BAŞKALARINI DA İYİLEŞTİR

NASILSIN BİR İHTİYACIN VAR MI?

TAMAM ŞİMDİ SANAL MARKET ALIŞVERİŞİNİ YAPTIM Bİ İKİ GÜNE GELİR

MEŞKALE BUL

GÖZ

KÖTÜ KONUŞSA DA KENDİNİ DİNLE

OKUMADIĞIN KİTAPLARI OKU

KON-SANTRE OL!

NEDEN BURDASIN? NE İSTİYORSUN? NE YAPIYORSUN? CORONAYA YAKALANMAMIŞ OLMAN YAŞADIĞIN ANLAMINA MI GELİYOR?

Whatsapp Korona grubu mesajı

Covid 19 iletişim iletisi

Dululu ling

Dululu ling

HEP EVDE DÖNMEK

ÇİN

ÇİN

ÇİN

ÇİN

İZLE

UMUT ET

KORKMA

HAYAL KUR

KAMU SPOTU TADINDA KÖŞE

PANİK

YAŞAMAK ZATEN ÖLDÜRÜR.

YARDIM ET

SEV

FARKLI DÜŞÜN

DAHA ÇOK DÜŞÜN

DENEY YAP

GÖZLEMLE

YENİ DÜNYAYA HOŞ GELDİN

BAYAN YANI AKTÜEL

Korona Virüs salgını nedeniyle evlere kapanma sonucundakorkulan oldu: **Aile içi şiddet arttı.**

Koronaya karşı kelle paça öneren Prof. Dr. Canan Karatay'ın ev hanımı, ilkokul mezunu komşusu olmak.

Şehirlerarası otobüs yolculuğuna kısıtlama getirildi.Valilikçe seyahat izin belgesi zorunluluğu getirildi. İnsanlar otobüs garlarına hücum etti.

Pamukkale Üniversitesi'nde denemelerin ve araştırmaların sürdüğü "BİYOM" arazisi rektör eliyle talan edildi. Prof. Dr. Fevziye Toprak, yerli tohum için iş makinalarının önüne yattı.

Bilmek

Feyhan Güver

SEVGİ KIYMETLİ Bİ ŞEY NEBİYE... SEVGİNİN KIYMETİNİ BİLİCEN!

BİLSEM NE... YAŞIM OLMUŞ KIRK BEŞ... HANİ NERDE O SEVGİ... BULSAM KAÇIRMAM...

KIYMET BİLİYOM AMA BULAMIYOM Kİ!

ELİNDEYKEN KIYMETİ FARKEDEMİYON SIDIKA ABLA!

KOCAMIN KIYMETİNİ ÖLÜNCE ANLADIM!

YAŞARKEN HEP HIR GÜR!

BEN BULDUM AMA KIYMETİNİ BİLEMEDİM...

HAYAT BE GÜLÜM! KİMİ KIYMET BİLİR BULAMAZ... KİMİ BULUR KIYMET BİLEMEZ!

AMAN BEN BİLDİM DE NE OLDU! ONCA FEDAKARLIK, ONCA ÖZVERİ Bİ "TIK"LA GİTTİ!

BU İŞİN GARANTİSİ YOK, MATEMATİĞİ YOK... FORMÜLÜ YOK! ADAM İNTERNETE DALDI UÇTU GİTTİ KUŞ GİBİ...

NEBİYE BİLDİ BULAMADI... AYNUR BULDU BİLEMEDİ... BEN BİLDİM TUTAMADIM... HA HAA... AŞK KALLEŞ Bİ ŞEY SIDIKA ABLAA!!!

PIR PIR PIR PIR PIR PIR

BİTTİ

Her Kriz Cinsiyet Eşitsizliğini Olumsuz Etkiler…

Hablemitoğlu Ankara Enstitüsü
iletisim@hablemitoglu.net
Prof. Dr. Şengül Hablemitoğlu

Yine geldi bu krizde de ağır bir yük kadınların sırtına vuruldu. Az önce çalışırken televizyondan yapılan şöyle bir açıklama kulağıma ilişti; *"… kadınlar temizlik maddelerini doğru kullanmalılar. Evdeki eşyaları azaltsınlar"* gibi önerilerle bir erkek sesi devam etti. *"Vay be!"* dedim, kendi kendime, kadın eğer sağlık çalışanı ise, gidip hastanede virüse yakalanma korkusuyla çalıştıktan sonra evde bekleyen çocuklar, eşler, yaşı ilerlemiş yakınlarla da ilgilenecek. Eğer devredebileceği kimse yoksa. Hatta evine gidebilecek zamanı olursa. Salgın nedeniyle eklenen yeni hijyen koşulları. Ve yine kadının artan bakım görevi, sağlık dışında başka bir işte çalışıyorsa gelirini kaybetme riski, geçinmeyi sürdürme çabası, artma olasılığı yüksek ev içi şiddet. Üstelik bir af yasası hazırlığı var ki, pek çok kadın için korona kadar korkutucu. Nasıl? Yükler saymakla bitmiyor. Bir de, virüse yakalanma ya da korunma kaygısı var.

Çoğunlukla kadınların düşük ücretli olarak ve güvencesiz koşullarda çalıştıkları gündelik bakım işleri ile kadın yoğun hemşirelik ve hasta bakımı işleri yoksa; bu işlerin yapılmadığı bir yerde korona virüs riskini yönetmekten söz edemeyiz. Esasında #evdekal günlerinde evden çalışmaya başladığında her kadın ve erkek, bu görünmez işlerin yaşamımızda ne denli önemli bir yer tuttuğunu fark etti. Bakım ve yaşamı sürdürmek için gereken temel ihtiyaçların karşılanması işlerinin değeri ve maliyeti görünür oldu. Ayrıca okullar ve çocuk yuvaları kapandığında, çocuklar birden eve döndüler ve çalışan pek çok kadın izin almak zorunda kaldı. Bunun için izin alan babaların sayısını tahmin etmek güç değil sanırım. Çünkü hem kadınlar kendilerini ve hem de yöneticiler otomatik olarak kadınları çocukların bakımından ve onlarla ilgilenmekten sorumlu görüyorlar. Şu da ayrı bir soru bu noktada; baba ve anne evden çalışıyorsa çocuklarla nasıl ilgileniyorlar? Dersler evden devam ederken çocukların sorumluluğu nasıl dağıtılıyor? Dışarı çıkması riskli yaş almış aile üyeleri için yapılacak alışveriş ve diğer gerekli şeylerden kim sorumlu olabilir; kızları mı, oğulları mı?

Biliyoruz ve hepimiz farkındayız korona virüs salgınının yol açtığı bu kriz, sosyal, ekonomik ve sağlık koşulları açısından özellikle kadınların yaşamını zorlaştırıyor. Dünyada da benzer bir durum var. Şu günlerde dünyanın pek çok ülkesinde evlerde kadınlar ev işleri, yardım ve bakım işlerinin yaklaşık % 80'ini ücretsiz iş gücü olarak yapıyorlar. Son yıllarda her 8 Mart'ta dünya emekçi kadınlar mı? Yoksa sadece kadınlar mı? Denecek tartışması dönsün dursun ortada, kadınların tümü emekçi. Ev dışında bir işte çalışsınlar çalışmasınlar, emekçi hepsi. Korona virüsü ve karantina nedeniyle kadınların cinsiyete dayalı iş yükü arttı. Bütün bunları kadınlar yapmasaydı yaşam nasıl olurdu? Sık sık bu soruyu sormak gerek. Yanıt çok basit; yaşam dururdu. Hele bu kadınların yoksul, ileri yaşta, yalnız, fiziksel engel gibi özel gereksinimleri de varsa ya mülteci ya da evsiz ve şiddete maruz kalmış olduklarını varsayarsak sorun bambaşka bir boyuta taşınır. Yazık ki, her kriz kadınlar için yaşamı daha da kötüleştiren bir potansiyel taşır.

Birleşmiş Milletler Kadın Birimi'ne göre **(*)**; salgının yarattığı krizden günlük kazananlar, küçük işletme sahipleri ve resmi olmayan sektörlerde çalışan kadınlar çok daha fazla etkilenecekler. Ve, hepsinden önemlisi salgınla mücadelede kadınların büyük bir emek yükünü sırtladıkları gibi aynı zamanda; *'sağlık çalışanları, bilim insanları ve araştırmacılar, toplumsal aktivistler, toplumsal barış aktörleri ve birleştirenler ve bakım işçileri olarak"* vazgeçilmez ve kritik bir rolleri var. Yine aynı birim; koronavirüs salgınından orantısız bir şekilde etkilenen kadınların ihtiyaçlarının ve liderlik kapasitelerinin, salgınla mücadele süreçlerine entegre edilmesi gerektiğinin de altını çiziyor. Buna ilişkin bir dizi öneri sıralıyor;

- Enfekte olmaya, salgının ekeonomik etkisine, bakım yüküne ve cinsel istismarı da kapsayan ev içi şiddete ilişkin cinsiyete göre dağılımın görülebileceği bir veri istatistiği olmalıdır.
- Salgında müdahalenin toplumsal cinsiyet duyarlı olması gerekmektedir. Toplumsal cinsiyet müdahale planları ve müdahale bütçe kaynaklarında bir uzmanlık olarak dahil edilmelidir.
- Sağlık ve bakım çalışanları için kadın dostu koruyucu ekipman ve hijyen ürünlerine erişim ve esnek çalışma düzenlemeleri desteklenmelidir.
- Müdahale ve salgının uzun sürece yayılan etki planlamasında karar verirken, kadınlar sürece eşit olarak dahil edilmelidir.
- Halk sağlığı mesajları kadınların iş yükünü arttırma ve kadın odaklı değil, eşitlikçi bir dil ve hedef benimsenerek verilmelidir. Toplumsal cinsiyete duyarlı bir sağlık iletişimi ihtiyacı vardır.
- Salgının özellikle kadınlar üzerindeki ekonomik etkisini azaltmayı hedefleyen stratejiler geliştirilmeli ve kadınların dayanıklılığı artırılmalıdır.
- Salgından etkilenen bölgelerde cinsiyete dayalı şiddete karşı önlem ve müdahale hizmetlerine öncelik verilmeli, ilgili uzman mesleklerin hizmetleri arttırılmalıdır.
- Salgın sırasında güvenli gıdaya erişim için kadınlar, hem tarımda ve hem de marketlerde düşük ücretli işlerde daha çok çalışmaktadırlar. Çalışma koşulları, ücretler ve toprağa erişim de dahil olmak üzere desteklenmelidirler.
- Nakit transferleri kadınların erkeklere ekonomik bağımlılığına neden olmamalı, hane halkını bütün olarak değil bireyleri eşit olarak hedeflemelidir.

Şimdi Birleşmiş Milletler bunları öneriyor. İyi güzel ve bunlar yaşamsal öneriler. Ancak insan şu soruyu sormadan yapamıyor. Bütün bunları salgının olmadığı bir yaşamın normal düzeni içinde kaç devlet yaptı? Özellikle, Türkiye şimdi nasıl yapacak? Sorular var, hepimizi kara kara düşünmeye zorlayan. Bir yandan da, sistemin neden olduğu sorunların ve sosyal eşitsizliklerin üzerini örtenler var. Örtü büyük, örtü devasa. *"Hepimiz aynı gemideyiz"* diyorlar. Aynı olan sadece bizi kuşatan korona salgını. Bu salgına göstereceğimiz dayanma gücü her birimizin farklı. Çünkü eşit değiliz… Bu kaos yaratma gücü yüksek krizde, *"kadınların sesinin duyulmacağına ve eşitsizliği arttıran sorunlarının fark edilmeyeceğine"* dair duyduğumuz kaygı diğer tüm kaygılarımıza eklenip, uykularımızı kaçırıyor. İzleyip ve birbirimize ses olmaya çalışıp, birlikte göreceğiz. Sağlık dileklerimle…

***https://www.unwomen.org/en/news/stories/2020/3/news-womens-needs-and-leadership-in-covid-19-response**

aksoyezgi@gmail.com

Ezgi'nin Cinnet Kutusu

Ezgi Aksoy

● "**Ölümde eşit olmak**" diye bir kavram vardı 20. yüzyılda. Şimdi, 21. yüzyılın başında, ölürken bile eşit değiliz. Eşit değil, yalnızız. Yalnız bırakıldık. Düşünmeden de edemiyorum aslında; yaşarken eşit miydik de, ölerken olalım...

● Emekçilere ücretli izin veremiyoruz, şantiyeleri, "**inşaat**"ı durduramıyoruz, fatura borçlarını erteleyemiyor, kiraları ödeme güvencesi veremiyoruz. Ama kuruluşundan beri bu devlete vergimizi çatır çatır veriyoruz. Satmadığımız cumhuriyet varlığı da kalmadı. Yine de kasa bomboş! Aklımı çıldırıcam artık, nasıl olur lan nasıl olur!

● 10 yılı aşkın bir süredir evden çalışıyorum. Ofis hayatını hiçbir zaman sevemedim ve evde olmaktan da hiçbir zaman sıkılmadım. Hatta insan evde neden sıkılır, bilmiyorum. Kalabalık şehirden tamamen kaçalı 6 ay, kalabalıklarla bağlantımı keseli ise neredeyse 5 yıl oluyor. Dolayısıyla benim hayatımda pek bir şey değişti diyemem. **Karantina** benim için zaten bir yaşam tarzıydı. Ama ben yine de sokağa çıkma yasağı istiyorum. Niye mi istiyorum? Yaşadığımız bu vahşi kapitalizm düzeninde, ancak sokağa çıkma yasağı olursa işe gitmeye zorlanmayacak milyonlar olduğu için. Şantiyelerde, madenlerde, depolarda çalıştırılan ve yaşam hakları da dahil tüm hakları hiçe sayılan insanlar olduğu için. "**Ölüm karşısında eşit**" olabilmek için. **Tam karantina, ücretli izin, hemen şimdi!**

● Ama "**Ev**"le barışın... Ev sizin kabuğunuz, korunağınız ve bu gerçeklikteki yuvanızdır. Eviyle barışık olmayan, kendiyle vakit geçiremeyen bireyler gelmekte olan yeni dünyada çok zorlanacaklar. Dost tavsiyesi. Kıps!

● Bu süreçte devletten beklediğimiz en büyük şey, **şeffaflık**. Nerede kaç hasta var, bilmek istiyoruz. Kaç can kaybı var, bilmek istiyoruz. **Daha fazla test** ve daha fazla sonuç bekliyoruz. Vaka sayımız roket gibi fırlarken, sağlık çalışanları koruma olmadan çalışırken, üstelik istifa etmeleri bile yasaklanmışken, daha fazla şeffaflığa ihtiyacımız var. Uçurumun kıyısındayız, ama geri dönebiliriz. Ne de olsa en büyük, ENNNN büyük koz bizde, **yakalanmamak**! A-HA! Korona yerlerde, korona derbeder şuan!

● Piknik yapmayarak ve balık tutmayarak koronayı yenmek, **Enter**!

● Batı ülkeleri, bu işi ciddiye almada ve önlem almada çuvallamış oldukları gerçeğini birbiri ardına açıkladıkları ekonomi paketleriyle örtmeye çalışıyorlar. Ama ne yalan söyleyeyim, **Merkel**'in çıkıp da "**sağlığınızdan başka hiçbir şey düşünmeyin, sizin arkanızda kapı gibi devletiniz var, faturaları, kirayı düşünmeyin**" demesine müthiş imrendim. Biz sırtımızı dayayacak bir dal bulamadık. Epeydir böyleydi bu ama, bu sefer başka bir koydu be!

● Şu dönemde ülkeyi **Mansur Yavaş** yönetiyor olsaydı, bizim de sırtımız yere gelmezdi zannımca. Kuzey Avrupa ülkelerine tayini çıksa, en üst düzeyden başlatılacak gibi başgan yaw!

● O değil de damat beyin kaloriferini bozdursak, dünya kadar elektrik faturası ödenirdi ha.

● "**Bidiğimiz anlamda dünyanın sonu geldi**"... Bu cümleyi ya da türevlerini, hemen hemen her kıyamet filminde bir kere duymuşuzdur. Bir zamanlar sadece fantaziden ve uzak bir ihtimalden ibaret olan bir kurgunun tam göbeğine düştüğümüzden, artık gerçek hayatta da zikredildiğini duyuyoruz. Yetmiyor; her gün zihnimizde yankılanıyor. "**The End!**" Dünya

mahallesinin sakinleri olarak, devcileyin bir travma atlatacağız. Yani, çoğumuz. Bazılarımız atlatamayacak zira. Ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Olmayacak olmamasına da, "**yeni**" nasıl olacak?

● **Harari**'nin bu konuyla ilgili verdiği müthiş bir röportaj var. Salgın sonrası dünyanın totaliter rejimlerin pençesine daha kolay ve daha istekli düşebileceği endişesini taşıyor Harari. Ben de öyle. Özellikle de **Doğu** adına korkuyorum. Bizim adımıza korkuyorum. 50 yılda yavaş yavaş olacağını tahmin ettiğim bir süreci şuanda hızlandırılmış kurs gibi yüklüyorlar. **Matrix geçersiz bir işlem yürüttü ve şimdi yeniden başlatılacak!**

● Bu arada alelacele yapılan **Kanal İstanbul** ihalesi, Erdoğan'a verilen yeni yetkiler, sendikaların faaliyetlerine dair kısıtlayıcı yeni düzenlemeler, çocuk yaşta evliliklere dair atılan tuhaf adımlar, sit alanlarının imara açılması falan burnuma kötü kokular geliyor. **Harari** geçiyor gözümün önünden! Hadi yanılt bizi be devran!

● 10 sene önce "**Türkiye İran olur mu?**" diyorduk, şimdi "**Türkiye İtalya olur mu?**" diyoruz.

● En büyük yarayı hiç kuşkusuz **İtalya** aldı. **Avrupa**, böylesi bir acıyı en son **II. Dünya Savaşında** görmüştü. Üstelik, şu an hayatlarını kaybetmekte olan hastaların büyük bir bölümü büyük ihtimalle o acıyı da tecrübe etmişlerdi. Evrenin en büyük yasası can sıkıcı umursamazlığıdır ne yazık ki. Evrende ve doğada iyi ya da kötü yoktur. Evren acıya kayıtsızdır. Çığlıklarınız uzayda yankılanmaz. Tesadüf ettiklerimiz ve edeceklerimiz bizler üzerinde ne kadar derin izler bırakırsa bıraksın, zamanın sonsuzluğu karşısında öyle önemsizdir ki... Ama işte bir sevdiğini kaybetmenin acısını ne bu evren alır doldurur, ne de bundan sonrakiler...

● 21. yüzyıl şehir insanının en büyük hatası, özünden uzaklaşması oldu. Doğayla ilişkisini unutmuş, doğanın gücüne yabancılaşmış bir tip insan vardı, **şehirli insan**. Teknolojisine ve sistemine güveniyordu. Bu gün yaşadığımız bu kibirin sonucudur, ne derseniz deyin. Bu inkar ve inanmama, bundan kaynaklandı. Bu pandemi 10 yılı aşkın bir süredir geliyorum, geleceğim diyordu. Biz yüzümüzü çevirdik...

● Üzerindeki akıl almaz insan aktivitesi bir anda bıçak gibi kesilince gezegenin bir anda nefes alması peki? Aman tanrım! Dünya en son bu kadar derin bir nefesi muhtemelen sanayi devriminden önce almıştı. 100 yılı aşkın süredir nefesini tutuyor. Şefkatimizden çok mahrum kaldı. Sadece yıkıcılığımızı tecrübe ediyor, bir asırdan fazla oldu. Hala barışabiliriz onunla da, hala vaktimiz var. Eğer bu salgından olumlu bir sonuç çıkarılacaksa, umarım dünyaya verdiğimiz zararın idrakına varmamız ve artık durmamız olur bu!

● Hiçbir zaman ve hiçbir fırsatta hiçbir şeyin bokunu çıkarmaktan asla ve asla geri durmamak gibi bir genetik bozukluğumuz var zannederim. Bu konuda öylesine istikrarlıyız ki, çok canım sıkılıyor. 65 ve 65 yaş üstü bireylerin birinci derecede risk grubunda olmaları nedeniyle evde kalmalarının önerildiği ilk zamanlar, her şey olağan seyrediyordu. Buralardan kilometrelerce ötede cereyan etmekte olan bir salgının ciddiyetini kavrayamayan insanlar, günlük hayatlarına devam ediyorlardı. Bu normaldi. İnsanlar bu hususta şaka yapıyorlardı. Bu da normaldi. Ta ki boku çıkana kadar! Kötü şakalarınızla bir sürü insanı üzdünüz, değdi mi?

● Sinir krizinin eşiğindeki İtalyan belediye başkanlarına güldüğüm kadar hiçbir şeye gülmedim şu süreçte. Espri niyetine yapılmış olmasa bile öylesine komiktiler ki, bu travma aşıkdıktan sonra bir çoğu haytlarına komedyen olarak devam edebilir. Kişisel favorim, "**benzin istasyonlarında kuyruk var. Hayır, nereye gideceksiniz?**" ve de "**birden herkes spor meraklısı oldu, en son ilkokulda koşmuşsunuzdur, hayırdır?**" diyen başkan. Senin sinirinden bende de var, ama ben söyleyince komik olmuyor.

● İstanbul Tabip Odası Aile Hekimliği Komisyonundan **Dr. Hakan Hekimoğlu**, koronavirüs salgınına ilişkin katıldığı programda, "**Umreden ilk dönenlere termal kamerada ateşleri olduğu anlaşılmasın diye rehberleri parasetamol dağıtmış**" demiş. Bu doğruysa, korona salgınıyla ilgili en büyük skandal budur diyebiliriz. E pes! Şu yaşadığımız bir kıyamet filmi olsaydı, peşi sıra takip eden klişelerden ötürü muhtemelen zayıf not verirdim.

● Şimdi canlarım, zurnanın zırt dediği yerdeyiz. Dostu, düşmanı işte bu günlerde tanıyacağız. Yardım edeni, destek çıkanı, güven vereni, sınıfta kalanı, hepsini bir bir tanıyıp ezberleyeceğiz. "**Ölmezsiniz ölmezsiniz**" deyip sırtımızı sıvazlayıp odalara çekilenleri de, elini taşın altına koyanları da göreceğiz. Şapka düşecek, kel görünecek. Siz dirayetinizi büyütün yeter ki! Yaşanacak çok bahar var daha.

SAĞLIK OLSUN

Berna Pak

Yine çıktı ekranlara bakanlar… Ben de onlara bakıyorum dik dik… Ve nefis müjdeyi veriyorlar tonton tonton…

Okullar 30 Nisan'a kadar uzaktan eğitime devam edecek diyorlar. Alt yazıda 30 Nisan'a kadar tatil yazan bant akıp gidiyor. TATİL !!!

Tatil mi? Tüm dünyayı sarmış bir virüs var ve medyamız tatil müjdeliyor.

Bir yandan da bu bir tatil değil diyorlar… Ben anlamadım bu işten bişey …

Söyleyin yahu bu bir tatilse ben hemen gidip bir deniz kenarında mohito yudumlamak istiyorum. Saatler süren masajlar yaptırmak istiyorum. Tatilse yanık tenimle püfür esen akşam yelinde rakı balık yapmak, mezelerine sarımsağı bolca basan, tansiyonumu yerlere indiren mekana küfür sallamak istiyorum. Tatilse plajda bütün gün malak gibi yatıp yan taraftaki ailenin salak muhabbetine tanıklık etmek istiyorum. Börkecan'ın denizin en uzak noktasından annesine seslenmesine sinir olmak istiyorum. Tatilse kitap okumak, hamakta uyuklamak istiyorum .

Tatilse yalnız kalmak istiyorum.

Çoluklu çocuklu tatil mi olur?

Tatilse tatili evdekiler yapıyor .

Ben sabahtan başlıyorum açık büfe yemeklere.

"Yumurtanızı nasıl alırdınız ?"

Evde 3 kişiyiz üçümüz de ayrı şekil yumurta yiyoruz. Ben, (gözünün önünde canlandır lütfen) ocağın başında DJ gibi üç ayrı tava, cıs tak cıs tak en hızlı ritimle eller havaya modunda pişiriyorum.

Biri çay alır, biri süt ister içine bol bal boca edilecek, diğeri önce kahve alır kahvaltısını hemen yapamaz.

Ekmek kızardı koş. Bulaşıkları yerleştir, yıka, boşalt… Günde 2 posta yıkanıyor makine.

Bir yerde okumuştum eve iki makine almanın gerekliliğini. Biri temiz olan biri pis olan için. Hiç boşaltma yerleştirme derdin olmuyor. Yediğini, içtiğini pis tarafa koyuyorsun. İhtiyacın olan tabak çanağı da temiz taraftan alıyorsun. Şahane sistem. Bence iş görür...

Kahvaltı biter ardından mutlaka kahve…

Yanında hoş sohbet beklerler..

Sonra öğleni akşamı… Arada 5 çayı mutlaka içleri kazınır kek mek bişey yok mu?

Öyle illet bir virüs ki bu, çılgınlar gibi ev temizleniyor bir yandan. Yoğurtlar çitileniyor, ekmeklere çamaşır suyu fısfıslanıyor.

Dışarıya mı çıktın hemen üst baş çamaşır makinesine, yine evdeki kadın yıka, as, kurut, topla. Ne oldu karantinadayız, canımızın sıkılacak bir dakika boş vakti yok.

Yaşadığımız şehri sabunlu sularla yıkadı belediye foşur foşur, tıpkı annemin yazlık evin terasını yıkaması gibi bir sıcaklık yayıldı içime onları böyle köpük köpük kordonu yıkarken gördüğümde, çıplak ayakla o terasa basıp şeftali dişlediğim günlere döndüm bi anda. Öyle bir huzur öyle bir yaz esintisi, iyot kokusu…

Ama öyle bir huzur yok hiç birimizde .

Ben bu yazıyı yazarken henüz sokağa çıkma yasağı yoktu sadece okullar kapatıldı ve yaşlıları içeri tıktılar.

Sanki yaşlılar yayıyormuş gibi virüsü. Sen bu yazıyı okuduğunda kim bilir neler değişecek sevgili okur? Öyle hızlı değişiyor ki her şey, çaresiz bekliyoruz ve önümüzden akıp geçen zamana bakıyoruz.

Herkes evde. Devletimiz çocuklarımıza internet ortamında derslerine devam etmeleri için videolar yüklüyor.

Bizim oğlan sınıfta bile öğretmen dinlemiyor ki evde o disipline nasıl girsin.

İlk gün aldı tableti tuvalette seyretti. İçeriden bağırıyor "Anneee sosyalcinin sesi gitti " diye.

Zaten ilk günden çocuklara idam sahneleri, baş uçurma temalı çizgi filmler sundular.

Almasın eğitim meğitim böylesi daha iyi.

Bir de evde müdür, öğretmen, sınıf başkanı oldum bu vesileyle.

Koridorda gürültü yapmayın diye bağırıyorum yabancılık çekmesin diye çocuk.

Pedagojiden çok iyi anlarım. Çocuk travma yaşamasın, kendi rutinini bozmasın, sanki okul varmış, dünyanın sonu gelmemiş gibi davranıyorum, en sert müdüraaanım rolündeyim. Sürekli disipline gönderiyorum onu.

Sert ama tatlı bir eğitim anlayışım var. İdolüm Kel Mahmut. Asla ön bahçede top oynatmıyorum.

Evden çıkmasına da izin vermiyorum, başka şansımız da yok zaten.

Bir yandan çok da hızlı geçiyor karantina günleri.

Tüm instagramcılar çılgınlar gibi canlı yayın yapıyorlar. Tüm şarkıcılar konserlere başladı. Her yerden online dersler yığılıyor. Yogalar, meditasyonlar, şifa çemberleri, ayetel kürsi zincirleri... Bir dakika boş vaktin yok.

Evde kal temalı ünlülerin devasa salonlu, ful deniz manzaralı bir hafta kocayı göremeyeceğin büyüklükte evlerini de görme fırsatı yakalıyoruz bu arada.

Koronaya karşı seks öneren doktorlar düşüyor sosyal medyaya.

Çamaşır suyu kokusundan asabiyet kat sayısı bin beş yüze çıkmış evin eğitimcisi, temizlikçisi, garsonu, aşçısı olmuş kadınlara öneriye bak. Seni alır klorağa boğarım doktorcum. Bir bilim adamı da demiyor ki koronayla mücadele yöntemi olarak erkeklerin kadınlara bütün gün hizmet etmesi önerilir.

Türk genine bişeycik yapmaz diyen doktor da yok piyasada, oysa çılgınlar gibi inanıyordum kendisine. Bize kor mu be bu virüs diye. Temenniymiş meğer dediği bilimsel değilmiş.

Enfeksiyon uzmanı koskoca profesör de Allah bu virüsü neden yarattı diye halkı bilgilendiriyordu.

Sahi neden yarattı?

Sağlık her şeyin başı derler ya hepimiz şimdi oturup bunu düşünüyoruz.

Sevdiklerimizi görememek, koskocaman sarılamamak.

Hayatta kıymetli ne kadar çok şey varmış meğer, küçücük basit şeyler amma da değerliymiş ve bir an durup düşünmemişiz. Sahilde çıkıp yürümek. Bir cafede sevdiğin biriyle boş beleş muhabbet edip kahve yudumlamanın bedeli ölçülemezmiş meğerse. Akşam babanın eve sağlıkla, elinde sebze meyve torbalarıyla dönmesi, koşa koşa onun ayaklarına terlik getirmen, akşam olduğunda yanaklarına iyi geceler öpücükleri kondurabilmen ne kadar bulunmaz nimetmiş. Annenin hasta olduğunda yoğurtlu çorba yapması ,ateşini dudaklarıyla ölçmesi? Nasıl bir maddi karşılığı olabilir bunların ?

Şimdi evde kalan vaktimizde düşünmek için zamanımız olacak.

Bir sürü şey çok boş gelecek. Belki bu çılgın hal sona erdiğinde aldığımız dersi unutup çılgınlar gibi işleyen zamanın peşine takılacağız çoğumuz. Ama mutlaka bir şeyler değişecek temelinden. Hayat eskisi gibi akmayacak. Umarım en az hasarla atlatırız sevgili okur.

Umarım sevdiklerimize en kısa zamanda sarılırız. Umarım bir sonraki ay bambaşka bir konu konuşuruz .

Sağlıkla kal sevgili okur.

Herkes evde. Devletimiz çocuklarımıza internet ortamında derslerine devam etmeleri için videolar yüklüyor. Bizim oğlan sınıfta bile öğretmen dinlemiyor ki evde o disipline nasıl girsin. İlk gün aldı tableti tuvalette seyretti. İçeriden bağırıyor "Anneee sosyalcinin sesi gitti" diye.

İpek Özsüslü

FETİYE NENE

GEÇMİŞ OLSUN PRINCE CHARLES İpek

KORONAVİRÜS PSİKOLOĞUMU VURDU

Katina Karanikola

Çocukluğumdan beri, annemin itirazlarına rağmen, hayvanlarla çok haşır neşirim. Evimde onlarcasını misafir ettim, kimileriyle uzun yıllar yaşadım, kimileri geçiciydi. Sekiz yıl bir muhabbet kuşuyla aynı tabaktan yedik, yastığımda uyudu, kafese kapatmayı hiç düşünmedim. Samos adasında yuvasından düşmüş, çirkin mi çirkin, yassı kafalı kaya kırlangıcını kediden önce kapıp, kaçak mülteci gibi, saçımın içinde saklayarak gümrükten geçirdim adaya getirdim. Damlalıkla yedirdim önceleri, büyüdü, penceremin camında uçmayı öğrendi ergenlik çağında ufuklara kanat çırptı. Onlarca oğlak geldi geçti evimden iğrenmeden yatağıma aldığım. Zira hayvanlarla geçirdiğim günler sürprizlerle doluydu. Bir bakmışım bilgisayarım parçalanmış kenara konmuş, yemek dolu tencerenin içinde bir baykuş, ben sarma içi hazırlarken asma yaprakları yok olmuş… Süleymancıklar cirit atıyor evin her köşesinde. Hiç birinden rahatsız olmuyorum, iğrenmiyorum. Ama bir tanesi var ki… Doğanın başına gelmiş, koronadan beter, en büyük bela bence. Adını dahi ağzıma alasım gelmiyor…Hani kuyruğumun geçtiği her yeri geçerim diyen.. F.f..f…lafını nerede duysam, görsem deli oluyorum,uykularım kaçıyor. Ne canlısına ne ölüsüne tahammül edebiliyorum, korana virüsünün dünyaya diz çöktürdüğü gibi malum hayvanda bana çöktürüyor. Günün birinde sabahın çok erken saatinde çöp atmak için çıktım evden. Yolun ortasında ölü yatıyor bir tanesi. Panikten eve doğru değil de çöp bidonlarına doğru koştum, çöpü attım ve orada çakıldım. Yarım saatten fazla bekledim birileri geçer de onu oradan alır diye. Kimse geçmeyince yengeç gibi, ona sırtımı çevirerek, yan yan

geçtim eve girdim akşama kadar da bir daha çıkamadım. Müstakil, bahçeli evimin etrafındaki boş arsalardan, birkaç kez, başı boş İmroz keçisi gibi akıllarına estikçe eve damladılar. Lanet hayvanın evime girdiğini fark ettiğim an yüzüm önce pembeleşir ardından kırmızıya, kırmızının tüm fonlarından sonra mora geçer, başıma ağrılar girer, adanın yarısı feryadımı duyar, anında seferberlik ilan edilir. Doktor, esnaf peşine düşer, ben sersem tavuk gibi…Bu sürecin ne kadar sinir bozucu olduğunu anlatamam. Her gece mutfak tezgahlarını boşaltmak, sabah, ömrümde kullanmadığım kadar kimyasal deterjanlarla silmek, her gece yatak bazalarını, çek yatları açıp içine girmiş midir diye bokunu aramaktan helak oluyorum. Gecelerim kabuslarla geçiyor. İşte güya sevgili Floksim (köpeğim) onu yutuyormuş sonra kusuyormuş falan… Acaba hamilemidir ya doğurursa diye uykusuz geçen geceler. Halının gri renklerini nalet hayvana benzetiyorum, ağaçtan düşmüş saplı kuru yapraklarda onu görüyorum, elimin duvara yansıyan gölgesinden dahi sıçrıyorum. Harbiden gücüm kesiliyor. Normal olmadığımı biliyorum. Bir insanın akıl sağlığını minnacık bir yaratık yok edebilir mi? Ben ki yılanları yakalayıp seven, denizin dibinde ahtapotları yuvasından elimle çıkartan o minnak yaratık beni bir güzel delirtti. Kafayı yemek üzereyken Sağlık Bakanı yememiş, içmemiş beni düşünmüş. Çocuk, kalp doktoru olamayan hastanemize psikolog gönderdi. Ohhhh bir rahatladım bir rahatladım varlığı bile beni yarı iyileştirdi. Artık bende bir tafralar ilk hastası ben olacağım, psikologa gitmekten utananlara örnek olacağım, fobimi yeneceğim.…Günlerce hazırladım kendimi veee büyük gün geldi. Psikolog sempatik, güler yüzlü bir genç. Geçtim karşısına fobimi anlatmaya başladım ve bir anda rollerimiz değişti. Ben doktor o hasta olduk. Bana yılan fobisini anlatıyor, anlatırken de karşısında yılanı görür gibi yüzünde acayip mimikler, ürpermeler.…Hata İmroz'a tayini çıktığında pek rahatsız olmuş yılanlardan dolayı. Vurgun yemiş gibi oldum adeta. Kendisi fobilerini yenemediyse bana nasıl yardım edecek? " Umut yok mu?" diye sorduğumda birkaç seanstan sonra atlatacağımı vaat etti. F…nin resmini görmeye tahammülüm var mı diye sordu ve onla ilgili ufak bir kompozisyon yazmamı istedi. Niyetini anladım ben onun. Bana nalet hayvanın fotoğrafını gösterecek. Ben de ona bir iyilik düşünmüşken korona virüs bizleri kuluçkaya yatırdı. Görünen o ki uzun bir süre daha fobilerimizle baş başa yaşayacağız. Ama şu korona virüsünden sağ salim çıkarsak yılanı alıp şaaak diye masasına koyacağım. Ya kalp krizinden ölecek veya fobisini yenecek.

Feyhan Güver

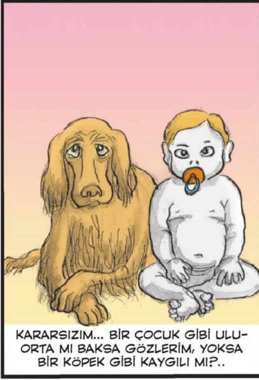

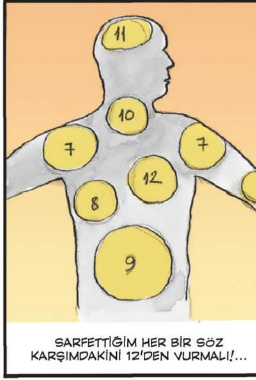

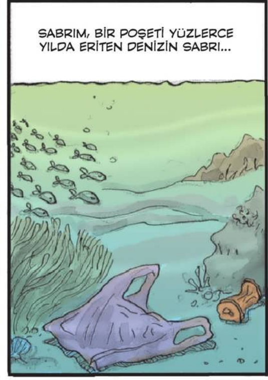

GÜDÜK RUHA ESTETİK...

Günay Bazuk

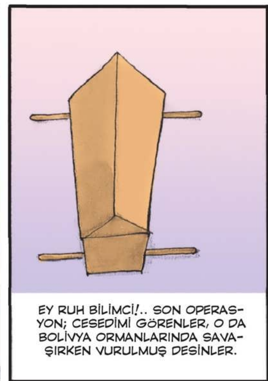

atilla atalay

KARANTİNALI SIDIKA

- Vaay, Zekeriya Bey'in gözdesi Karantinalı Sıdıka. Yine bakkala gidiliyo haa. Esasen evin oğlu sıfatıyla benim gitmem gerekirken babam her seferinde seni gönderiyo. Hakkat bu Covid 19, yepyeni bir cemiyet hayatı inşaa etmek içün üst akıllar tarafından devreye alınmış bir proje galiba. Bütün örf ve adetlerimiz yerle yeksağğğn oldu.

- Ay saçmalama abi. Çok arzu ediyosan buyur sen çık dışarı. Ben profesyonel evde oturmacı bi insanım zaten. Bu hususta yıllar süren bi uzmanlığım var. Bana fark etmez. Babam "Her evden sade bir kişi ihtiyaçları karşılamak için çıkıyomuş. En gencimiz sensin bağışıklığın güçlüdür, sen çık" diye talimat verdi, o yüzden çıkıyoruz her halde...

- Kızım bağırmadan konuş, duyurma babama. Zaten herifle eve sığamıyoruz. Adama görünmemek için solucan gibi sürünüyorum odaların arasında. Ver bakiim şu alış veriş listesini... Hımmm... Eveet... Hımmm... Bak işte, alkol var. Babam kendine rakı söylemiş. Bu durumda kesin benim gitmem gerekiyo. Cemiyetimiz bu kadar da çökmedi Sıdıka. Bir genç kızın alkol almağa gönderildiği nerde görülmüş? Reca ederim, bu noktada süreci başarıyla ve bir takım hassasiyyetleri de göz önünde bulundurarak yönetme noktasında olalım.

- Semtimizin en süper marketine gidiyorum abi. Bizim ev kadar alkollü içecek reyonu var adamların. Raftan bi şişe alıp market arabasına attığımı gören bile olmaz. Zaten herkes ikişer metre arayla dolaşıyo. Kasiyerler desen, virus korkusuna sepettekileri hızla "zıt zıt" okutup geçiriyolar. O arada zannetmiyorum ki, beni yahut Saka Ailesi'ni ahlaken kınamaya vakit bulabilsinler.

- Hiç yardımcı olmuyosun ama Sıdıka. Bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum şurda. Gençlik çağında yılan gibi bir delikanlı, bu yaşta baba baskısıyla evde mi kalırmış? Valla sırf olay çıkmasın, atmış beş yaş üstü bir insanların tansiyonunu fırlatmıyayım diye sessiz kalıyorum ama çok saçma yani. Yıl olmuş 2020 eşek kadar herif "Evden çıkma Samim" diye azarlanır mı yav!

- Yanlış anlama Samim, sana güveniyoruz yavrum ama dışardakilere güvenmiyoruz, ehehe...

- Ne diyosun lan? Dalga geçme Sıdıka, bağışıklık sistemini komple kapatırım o olur bak.

- Şunu demek istiyorum canım ağabeyim; senin sosyal çevren daha fazla. Dışarıda kahveden, salondan filan bir arkadaşınla denk gelip toslaşmadan başlayarak bir seri yakın temas hareketi yapman çok olası. Yolda birbirini kucaklayıp kaldıran, şapır şupur öpüşen ve uygunsuz el şakaları yapan bissürü herif görüyorum ben.

- Liseli miyim kızım ben? Çoktan bıraktım o tür hareketleri. Sınırlı sayıdaki seçkin dostlarımla toslaşıyorum o kadar.

- Bilmem mi? ... Hıs hıs hıs... O seçkin dostlarının arasında, kıl döküp yere tüküren Bebeto Kâmil diye birisi de var hatırlatırım. Herif yürüyen tükürük hokkası, salya fabrikatörü, insan kılığında tıbbi atık. Şimdi ya onla karşılaşırsan sokakta? En aşşa iki metre salya menzili var o çocuğun...

- Kişisel tesbit kullanıyorsun Sıdıka. O senin görüşün. Bana göre Bebeto Kâmil arkadaşımız, son derece efendi, hayat üniversitesini bitirmiş, ekmeğinde, yerli ve milli... Her neyse kızım uzatmıyalım. Şimdi içeri girip ebeveynlerimize mazeret beyan ediyosun. "Muayyen günümdeyim" mi diycen, ne diyceksen de, at bi yalan. "Süreci başarıyla kontrol etmek açısından ağabeyimin gitmesi son derece isabetli olacaktır" şeklinde görüş bildir.

- "Hayır" dersem? Ki diyorum...

- Yapma kızım kurban oliim Sıdıka ya. Duvarlar üstüme geliyo, çatlıycam valla şu evde. Hayır bi de üstüne üstlük çocuk gibi hot zot azar. "Dışarı çıkma Samim, öyle yapma Samim, böyle etme Samim... Senin iyiliğin için konuşuyoruz Samim"... Lan bütün gün insan evin içinde naapar ya?

- Bilmem? Hiç düşünmemiştim böyle bir şeyi... Enteresan...

- Lan tamam kızım, sana hak veriyorum, seni çok daha iyi anlıyorum. Akşamları saat dokuzda cama çıkıp sağlık çalışanlarıyla beraber, yıllardır aile bakısıyla evde kalmaya zorlanan kızları da alkışlıycam, mahalle baskısını lanetliycem. Tamam ver şu listeyi...

- Tamam ama bi küçük isteğim daha olucak. Bi kerecik de "Ben bir ayıyım" desene abi. Hatta dur bi de videoya çekiyim onu ben. Ehe... Şaka lan şaka, tamam...

- Laaaaan!

- Olm tamam, takılıyodum ya... Aha, babam sesleniyo... Hihehe... Yürü bakalım Samim Bey... Kesin" Tavla oyanayalım" diycek yine... Yürü... Zar tutup üst üste gele at, mahveder bak...

- Hep senin yüzünden oldu. Bağırttırdın, sesimi duydu, ne güzel unutturmuştum kendimi. Dönüşte görücen sen Sıdıka... Hişt, bana bak kız, para yetiyosa iki de bira at torbaya... Tamam baba geliyorum... Cadısın kızım sen...

İÇİMDEKİ ORMAN

yaseminolur@yahoo.com **Yasemin Olur**

Hayvanlar matematik bilmez değil mi? Matematik terimlerinden filan haberleri yoktur. Fakat bazen can sıkıntısından sonsuza kadar bizim onları kapattığımız kafeslerinin içlerinde yürürler. Aynı çizgileri takip ederek yürürler. Yürüdükleri yol aşınır. Çukurlaşır. Bizim yüksek algılarımızın sonucu olarak ortaya attığımız ve "sonsuz" denilen matematiksel, felsefik kavramın sembolü birden toprakta canlanır. Evet, bir hayvanın canını yeterince sıkarsanız, biz üstün yaratıkların binlerce yıldır düşünmesinin ürünü olan bir sembolü kısa bir sürede yere çiziverirler. Bu, benim ve birçok kişinin son günlerde internet ortamlarında önüne düşen videolardan birisiydi. Kafese kapatılan kurt, başını önüne eğmiş volta atıyordu. Adımlarının altında yer sonsuzlaşmıştı. Belki de zihninde bir ormanda yalnız başına yürüdüğünü hayal ediyordu. İnsanların olmadığı bir dünyada… Sonsuza kadar yürüyebiliyordu. Fakat yürüyerek bizden kaçamaz, belki hayallerinde…

Bu videonun üzerinden kısa bir zaman geçti. Sonuçta insan olarak rahat durmayı sevmeyen canlılarız. Bize nispeten daha doğuda olanlarımızdan bazıları gidip yarasaları yiyince, yarasalara dost bize düşman bir virüs de tüm dünyayı sardı. Uzun zamandır evlerdeyiz ve görünen o ki böyle de gidecek vaziyetler. Normalde insanların gezdiği, bahçelerimizin sadece insanlara aitmiş gibi seslerle inlediği günler biraz uzağımızda kaldı. Dün gece akşamın çok da geç olmayan bir vaktinde biraz hava almak için bahçeye çıktım. Dünya sanki terk edilmişti, insanlar tarafından. Kedileri gördüm. Kediler ürkmeden dolaşıyorlardı ve sonra çok da uzak olmayan yerlerden köpek ulumaları, havlamaları gelmeye başladı. Ürperdim. Biz dünyayı terk etmiştik ve dünya hayvanlara kalmıştı sanki. Bizim olmadığımız bir dünyanın içerisinde gezindiğimi hissettim. Biz bu dünyanın alkolik babası, dayakçı anası, hayırsız evladı gibi bir şeyiz diye düşündüm. Yuvamız olan dünyanın huzurunu kaçırıyoruz ve bir gün buralardan çekip gidersek sanırım arkamızda bizi özleyecek hiçbir canlı olmayacak. Biraz ortalarda görünmememiz bile ortamda parti havası yaratmış. Hatta yapılan incelemelerde havadaki zehirli gaz salınımının azaldığına dair veriler var. Dünya bizim, sadece bizim, sonsuza kadar bizimmiş gibi emdiğimiz enerji kaynaklarıyla kah oraya kah buraya uçuyoruz ya, şimdi o keyfi uçmalar, kaçmalar bitince dünya biraz oh demiş. 80'lerin meşhur oyunu Pac-man vardır. Pac-man önüne çıkan her noktayı yer yer, gider. Çok hızlıdır. Bu Pac-man tadındaki yaşayışlarımızı gözden geçirip, yuvamız olan dünyayla ilişkilerimizi düzeltmek için bize bir son şans sunulmuş gibi hissediyorum. Biz kendimizi toparlamazsak dünya bizi üzerinden silkeleyip atacak zaten. Hâlâ uzlaşmak için vakit var gibi duruyor. Şu günlerde hayatımız büyük oranda karantinada geçiyor ve duyduğum kadarıyla herkesin canı feci sıkılıyor. İşte size varoluşunuzu sorgulamak için evren tarafından gönderilen süper bir mesaj. Evde durun ve o hayatlarınızı şöyle bir gözden geçirin. Çok mu sıkılıyorsunuz? Neden? Peter Toohey'e göre bir yerde can sıkıntısı varsa orada sizin ruh sağlığınızla ilgili bir sorun var demektir. Bir bakın bakalım sıkıldığınız ne? Eşiniz mi, işiniz mi, doğurmak lazım diye dünyaya getirip durduğunuz çocuklarınız mı? Her hafta sonu gitmek lazım diye gittiğiniz, bir aileyi doyuracak kadar çok olan fakat neredeyse tamamı çöpe giden-serpme kahvaltılarınıza duyduğunuz özlem mi? "Giyerim nasıl olsa" diye hiç de ihtiyacınız olmadığı halde aldığınız giyeceklerin evde şöyle bir yürüyecek kadar bile yer bırakmaması mı? Denizlere attığınız pisliklerin boğduğu kaplumbağaların çığlıklarını mı duyuyorsunuz yalnız başınıza evde otururken? Kırdığınız dallar, havaya sıktığınız gazlar mı boğuyor nefesinizi? Hiç ihtiyacınız olmadığı halde sırf keyif için annesinden ayırıp kestiğiniz kuzular mı inliyor siz uykuya dalarken? Bilemiyorum işte… Nedir sizin içinize öküz gibi oturan? Karantina öncesinde hayatlarımız aslında yanlış olduğunu bildiğimiz hareketleri unutmak için kaçışlar yaşadığımız geçiştirmelerdi belki de. Şimdi geçiştiremiyor olmak mı canımızı sıkıyor acaba? Sevdiklerinize aslında hiç sarılmadığınız mı geliyor aklınıza?

Kafese kapatılan kurt, ormanda yürüdüğünü düşünüp sonsuzluğu çiziyordu yere. En azından ben öyle düşünüyorum. Şimdi bizler de kafese tıkıldık. Kaçacak bir yerimiz yok. Dünyaya yaptıklarımızla yüzleşmenin vakti geldi galiba. Ya yüzleşip sorunlarımızı çözeceğiz ya da dünya bizi silkeleyip atacak üzerinden. Çünkü hayat yolunu bulur, hayat devam eder. Hayatın devam etmek için biz insanlara ihtiyacı yok. Bizim güneş batarken oluşan pembe bulutlara ihtiyacımız var, akan sulara, ağaçlara, nefes almaya, sarılmaya... Asla kullanmayacağınız eşyaların kalabalığından, evde volta atacak bir yer bulursanız bir bakın bakalım, nereye yürüyorsunuz? Bir an durun, düşünün… Siz yürürken içinizdeki "insan" nereye varmaya çalışıyor?

Benim içimdeki insan hep kopkoyu bir ormanda… Ağaçların dalları arasından sıcacık bir ışık süzülüyor. Adını bilmediğim kuşların sesini takip ediyorum. Az ileride coşkun bir su akıyor. Üzerimde hafif giysiler… Hiçbir markaya ait değil. Basit. Sade. Kafesteki kurdun zihnine varmaya çalışıyorum. Kurtla barışmak için… Kurt yürüyor ormanın bir yerlerinde, ben yürüyorum. Buluşacağız. Adımlarım çok sakin. Tertemiz toprağa basıyor çıplak ayaklarım… ve orada kimseye "Corona"dan ölmüyor.

BETÜL YILMAZ

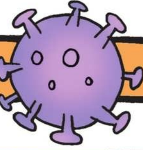

E HANİ "EVDE KAL!"

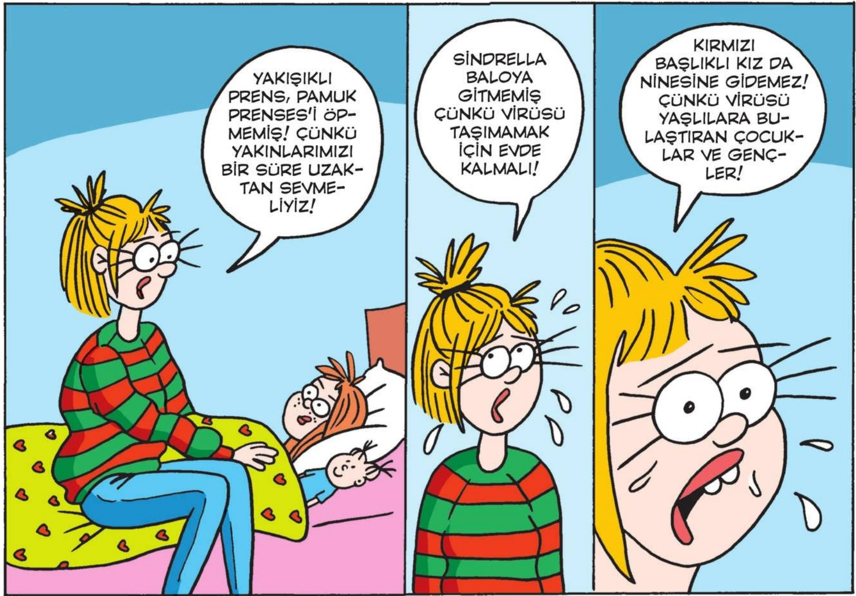
İŞÇİSİN SEN İŞÇİ KAL!

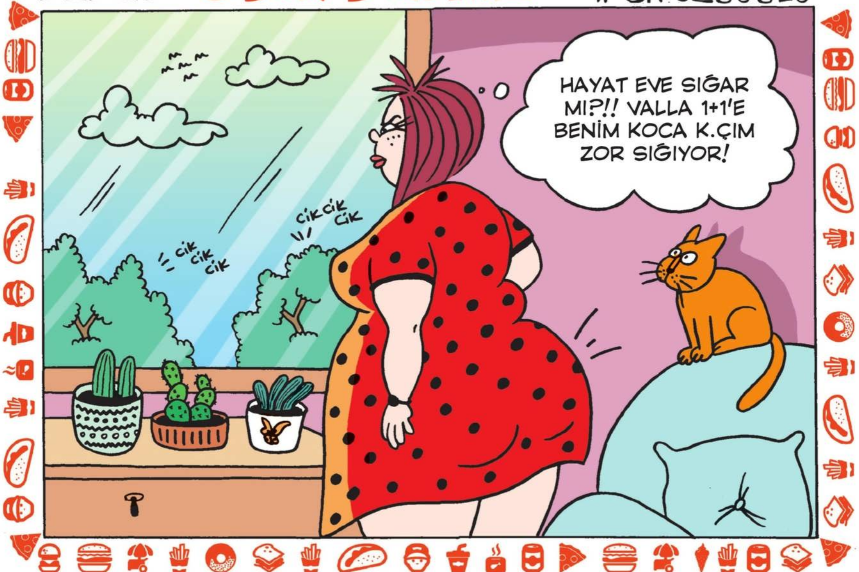
+65'in önlenemez sokağa çıkma isteği

PELİN "OBUR DÜNYALI" İPEK ÖZSÜSLÜ

Aspie Güncesi 5...

Meltem Arıkan

Bu yazıyı Elan Valley'de internetin ve cep telefonunun olmadığı, elektriğin jeneratörle çalıştığı, sobayla ısınan, sıcak su ve yemek için mutfağında odunla çalışan eski bir Aga fırının olduğu yüzyıllık bir köy evinden yazıyorum. Dışarıda müthiş bir fırtına var. Odada sobanın çıtırtısı ve rüzgarın uğultusu dışında hiçbir ses yok...

Buraya ocak ayının sonunda doğru geldim. On gün sonra burada geçirdiğim ilk iki ay bitmiş olacak, haziran ayında tekrar döneceğim. Çok uzun yıllardır Galler'in ortasında, insanlardan uzakta, doğanın içinde bir taş kulübede yaşamak istiyordum. Bunun hiç kolay olmadığının da farkındaydım ama bu isteğim hiç azalmadan her zaman yüreğimin bir köşesinde durup duruyordu. O nedenle de birkaç yıl sonrası için böyle bir yerde yaşama planı yapmaya başlamıştım... Elan Valley projesi bana bu deneyimi hayata geçirme fırsatı verdi. Geçen sonbaharda yapılan başvurular arasından benim projemi seçerek beni bu yılın "Elan Valley Kadını" seçtiler. Farklı aylar olmak üzere bu yıl içinde altı ayı burada geçireceğim. Her hafta farklı alanlardan, farklı ülkelerden sanatçı ya da sanatla ilgilenen ama farklı meslekleri olan kadınlar gelip benimle bir hafta burada kalıyor/kalacak. Onlarla geçirdiğim bir hafta içinde her gün saatler süren uzun yürüyüşler yapıp, birlikte çeşitli üretimler yapıyoruz. Kimi gün vadilerde, kimi gün dağlarda, kimi gün ormanlarda yürüyoruz... Kimi zaman çamurlara bata çıka, kimi zaman kayaların üstünden tırmanarak, kimi zaman kocaman çalıların arasından, kimi zaman nehirlerin içinden geçerek yürüyoruz... Her misafirim, kendi deneyimlerini paylaştığı bir not defteri tutuyor... Bu defterler projenin sonunda Elan Valley'in tarih arşivine kaldırılacak... Sevgili Akın Olgun'un deyimiyle gerçek anlamda buranın tarihine not düşmüş olacağız. Ayrıca proje bitiminde burada üretilen işlerden de bir sergi açılacak. Bu proje ile ilgili daha fazla ayrıntı öğrenmek isteyenler yaşadığım ve yaşanacak olan tüm süreci "meltemarikan.blogspot.com" internet adresinden takip edebilir. Ancak bu blog da bu projenin bir parçası olduğu için ne yazık ki İngilizce...

Burada yaşadığım ilk iki ay, hayatımda olan bir sürü belirsizlik, kaos, anlaşmazlık ve karmaşaya rağmen ne kadar huzurlu ve net olabildiğimi gördüm. O nedenle de bu yılın sonunda Elan Valley'de yaşamanın hayatımı ve beni nasıl değiştireceğini merakla izliyorum.

Çünkü...

Doğanın ortasında, son derece basit bir yaşamın içinde çok mutlu olduğumu anladım. Şehir yaşamına ve o yaşamın yarattığı benim için karmaşık olan insan ilişkilerine uygun olmadığımdan emin oldum... Gördüm ki insanları gerçekten anlayamıyorum. Anladığımı sandığım her seferinde bir kez daha anlamadığım gerçeğiyle yüzleşiyorum... Neyi kaçırıyorum hiç anlayamıyorum, ama hep bir şeyleri kaçırıyorum... Ne kadar doğru yapmaya çalışırsam bakıyorum ki yine yanlış olmuş... Sanırım otizmden dolayı bir yanım ya çok saf ya çok aptal ya da o kadar çok kendi dünyama gömülüyorum ki dışarıdaki dünyayı doğru algılayıp yorumlayamıyorum. Sanıyorum ki yakınımdakilerle aynı dünyayı paylaşıyoruz... İnsanlardaki ani algı değişikliklerinde kilitleniyorum... Ne, ne zaman, nasıl değişti takip edemiyorum. Onca tecrübeden sonra hala insanların söylediklerini doğru kabul ediyorum. Bir kişi seni arayamadım çok yoğundum dediğinde, gerçekten yoğun olduğu için beni aramadığına inanıyorum, aklıma hiç aslında benimle konuşmak istemediği gelmiyor. Sonradan anlıyorum ki, aslında o bir bahane imiş... Burada yaşarken insanlarla yakın ilişkileri beceremediğimi kabul ettim. O nedenle de sevdiğim insanlarla bile aramda bir mesafe bırakmaya karar verdim... Bir otizmli olarak sosyal ilişki dinamiklerini kesinlikle anlamadığımı kabul ediyorum, o nedenle sosyal ilişkilerimi mümkün olduğu kadar minimumda tutmaya karar verdim. Sanırım benim için en doğru olan insanları uzaktan sevmek...

Nihayet, gerçekte beni içten içe korkutan, güvensizleştiren, içimde suçluluk duygusu yaratan şeyin, sevilmemek ya da yalnız kalmak korkusu olmadığını anladım. Sevilmek tabii ki çok güzel ama sevilmek adına bile olsa bu karmaşık insan ilişkileri yüzünden sürekli suçluluk duyduğumu, sürekli güvensizlik hissettiğimi artık net olarak görüyorum. Bu ne yazık ki çocukluğumda da, gençliğimde de, şimdi de hep böyle olageldi... Sanırım benim dünyayı algılamamla diğerlerinin algısı bir noktada çarpışıp kaza yapıyor ve ben o noktayı hep kaçırıyorum... O noktaya gelmemek için de sürekli çabalıyorum ama...

Doğanın içinde, etrafında hiçbir şeyin olmadığı, fırtınada ağaçların devrildiği, yağan azıcık bir karın bile ulaşımı engellediği bu küçük taş evde anne karnındaki bir bebeğin güveni içinde yaşıyorum. Sobalı bir evde yaşamanın getirdiği rutinin beni ne kadar sakinleştirdiğini gördüm... Yaşamak ve huzurlu olmak için aslında ne kadar az şeye ihtiyacım olduğundan emin oldum... Yağmurda, çamurda, fırtınada, karda yürümek, dağlara tırmanmak, odun kırmaya çalışmak, kömür taşımanın beni yormadığına, tam tersi bedenimle farklı bir ilişki kurmama sebep olduğuna şahit oldum. Ve bu projeden sonra artık şehir hayatına veda etmenin zamanının geldiğinden de emin oldum.

İnternetin ve telefonun olmadığı bir hayat ise bambaşka bir tecrübe yaşattı bana. Gerçekte hepimizin, kendi algımızın yarattığı kendi dünyamızda yaşadığımızın farkına vardım. O dünyada neye inanıyorsak aslında gerçek oydu. Olanın nasıl olduğu değil, olanı zihnimizin nasıl şekillendirdiği önemli olan... Gerçeğimiz zihnimizde zihnimizle oluştuğu içinde artık gerçekler konusunda niye insanların birbiriyle hemfikir olmadığını anladım. Senin gerçeğin... Benim gerçeğim... Dünün gerçeği... Bugünün gerçeği... İçinde bulunduğum anın gerçeği... Yeni bakışımın gerçeği... Hislerim değişince gördüğüm gerçek... Hepsi de gerçek... Gerçek...

Sosyal medya, internet, mesaj, görüntülü telefon gibi hızlı ve sürekli iletişim içinde kalmamızı sağlayan her türlü aracın da bizim zihnimizdeki dünyayı daha da abartılı algılamamıza neden olduğunu düşünmeye başladım. Sanıyorum yorumların, tepkilerin, takipçilerin, beğenenlerin, beğenmeyenlerin, nefret edenlerin, alkışlayanların zihnimizde yarattığı algı ile dünyamızı şekillendirmeye devam ederken, aslında tamamen kendimizden geçiyoruz. Algımız, hırsımız, korkularımız, beklentilerimiz, zihnimiz, içimizdeki sesler... Ben'lerimiz... Çok kalabalık ve çok yorucu...

Kendimle kurduğum ilişkinin "bana rağmen" çevremin beklentileri, sözleri, tepkileri, yorumları ve bunların benim korkularımla nasıl çakıştığı veya çeliştiği ile belirlediğimi DEHŞETLE fark ettim. O nedenle de kendime etrafımda bulunan somut durumlara konsantre olmayı öğretiyorum. Fırtınanın sesi gibi, sobanın ısısı ve çıtırtıları gibi, rüzgarın uğultusu, yağmurun ıslaklığı, odunun kokusu, dumanın isi... Zihnimi dinlemek yerine, sevdiğim, yıllardır istememe rağmen bir türlü cesaret edemediğim, yapamayacağımdan korktuğum şeyleri denemeye konsantre oluyorum. Uzun çok uzun yıllardan sonra korkmadan keyfim için resim yapmaya başladım... Yargılardan, eleştirilmekten, başarısızlıktan korkmamayı öğreniyorum... Sessizliğin içindeki huzura kendimi bırakmayı deneyimliyorum. Paylaşmanın, paylaşabilmenin farklı bir yanı olduğunu keşfetmeye başladım... Kimsenin sorumluluğunu üstlenmeden, kendimle, kendim için, kendi seçimlerimin her türlü sorumluluğunu alma cesaretini göstererek; kimseden, en çok da kendimden korkmadan ve suçluluk üretmeden yaşamayı öğreniyorum. Doğa Ana benim için gerçekten müthiş bir öğretmen... Çok uzun yıllardan sonra yine yeniden öğrenmenin, öğrenmeye cesaret etmenin keyfine varıyorum. O nedenle de Elan Valley'de yaşamanın beni her gün biraz daha kendime ulaştıracağına inanıyorum...

Karantina

Feyhan Güver

raziyeicoglu@gmail.com

PAPARAZZİYE

Raziye İçoğlu

Ben, Yalnızlığın Virüssüz Olabilme İhtimalini Sevdim...

Kendimizi, eşimizi, **EX**'imizi hiç bu kadar yaşlı ve bir o kadar da riskli hissetmemiştik…

EX gibi hiç evde kalmayı beceremeyen, dışarı çıkmayı da bilemeyen, böyle bir risk ötesi grup da var…

İyi ki **EX** koca, iyi ki yeni sevgilim yok diye ferahlık duyulur mu her gündemde?

Koronaya **EX**'siz direnmek direnmelerin en virüssüzü….

Hastalık hastası **EX** çok geçmiş bir zamanda sarılık karantinasından oynadığı at yarışı kuponunu yatırmaya yollamıştı ki, ganyan bayii değil de Hipodrumun tam ortasına düşmüştüm. O gün kuponu tuttурmuş olsaydı, parayı alıp, ata binip, eşini böyle bir yere yollayabilen **EX**'den dört nala kaçardım.

Yıllar önce **EX** 'in ölçtüğü civalı beden ateş ölçer derece 37.8 rakamında kalmış. Kendi ateşim sanıp, bir kaç günlük panikten sonra dereceyi iyi sallamadığımı farkettim. Meğer, **EX** fişeği en düşüğünden ateşleyerek gitmiş...

Zorunlu olmadığı halde Evde kalamayanları gördükçe yeryüzündeki **EX** yoğunluğunda hiçbir ruh ikimiz olmadığına eminim…

EX, ev içi virüssüz hava sahasını daraltmasa bile, kötü psikolojisini bulaştırır, direncimi kırardı.

"Kızım böyle olmaz ki hep evde, evden çık" diyen, **"evden çıkmıyor"** diye **EX**'e şikayet eden, akrabalara **"gelin hiç normal değil"** diye çekiştiren **EX** kaynana nazariyatında Evliliğimi tüketen bu evcilliğimin bir gün prim yapacağını tahmin bile edemezdim.

PAPAVİRÜS Gün – Demlik… Karantina Hallerimiz...

∞ Koronalı mısın sen? değil .. Her Mücadele **"hepimiz"** demekle başlar. **#HepimizKoronayız.**

∞ Virüs bir anlık, korkusu her anlık..

∞ Nasıl hasta olursan ol, neden ölürsen öl, bu corona krizine denk gelirsen kendini virüssüze çıkaramazsın.

∞ **"Zaten hep evdesin olan bize oldu. Bu corona sana komaz ki, bize kor"** diye lafla saldırdı binadaki çok gezenti komşum….

∞ Başkalarının temizliğini, hijyenikliğini daha çok umursar hale geldik.

∞ Salgın yayılmasın diye sokağa çıkılmaması gerektiğinde akın akın sokağa çıkanlar, sanmayın ki bu korkularınızın üzerine gitmek, korkulan virüsü üzerinize getirip, taşımak, yaymak ….

∞ Tam fatura tasarrufu yapacaktım ki bir virüs geldi… Ellerimle suyu açıp faturayı mı, açmayıp virüsleri mi kabartayım…

∞ Bu nasıl gezenti bir virüs ki, Virüs izni, Virüs tatili haline çevrildi. **"TERS psikoloji"** desem, hiç insan katili ile bayram eder mi, Bu neyin karantinası Acaba?

∞ Artık hayatımıza biri girmiyor, hayatımızdan birileri çıkıyor…

∞ Sosyal ortamlarda pozitif paylaşımlar, hastanelerde yapılan virüs testlerinde ise negatif sonuçlar iyi, güzel, olumludur.

∞ Üzüntüler paylaştıkça azalır, Virüsler paylaştıkça çoğalır.

∞ Virüs düşünce gücü, Negatif düşün, Pozitif düşünme ki pozitif olmasın. Dünyayı bu pozitiflik tüketecek.

∞ Gündem dışına ihtiyacımız var psikolojik olarak, bütün dünya gündem içi.

∞ Herkes de **Gizli Virüs** hastalığı belirtileri var…

∞ **O Hal**'imizi kendimiz ilan edecek halimiz yok.

OHAL

∞ Minimal temas, karantina içinde karantinadır. Yakın temastan uzak durarak, kişiliğimizin temassızlık özelliğini kullanmalıyız ve Sağlıkla kalmak için.

∞ Karantinada Issız bir Odaya düşersek yanımıza almayacağımız üç şey, **KOLONYA, MASKE, MAKARNA.**

∞ Evde Kal ile artık Sosyal ağlarda aktif durum da Evrim değiştirdi. **Evİçi – EvDışı** görünmekteyiz…

∞ Kendimize yakışan hayatı yaşayabilmeliyiz, kendimize yapışan virüsü değil.

∞ İzolasyon yalnızlığım sokaklarıma pusu kurmuş beklemekte, virüsler gözlerini dikmiş üstüme nöbette…

∞ Halbuki yurt dışı yollarında Free Shopları'ndan parfümler, alkoller aldığımız, Yabancı basın, korona virüsle mücadelede **"Türklerin gizli silahının kolonya olduğunu"** yazmış.

∞ **"Kapımızı kimse çalmıyor"** diye üzülen annemin şu salgın günlerinde bu eş dost vefasızlığına şükrediyor olması.

∞ Kitap, yazı, senaryo yazmak için bir sahil kasabasına gidip kapanacakken, Evde Kal Karantina Odasına kapandık..

∞ Sokağa çıkar virüslenirsin, ya da evde kalır virüssüzleşirsin…

∞ İllâki gündemi yakalayacağız diye Salgın, Virüs , Tedavi, Çin Seddi gibi filmler mi konur bu virüs stresinde teveye? Gerçek hayatlar filmleştirilirken, Filmleri gerçek hayatımıza geçirip psikolojikman bağışıklığımızı düşürmek de Ne Acaba?

∞ Ne oluyoruz be Dünya? Felaketlerine yetişemez olduk. Deprem, çığ, şehit, uçak, virüs, şiddet, taciz, sonra yine İkinci bir virüs dalgası… Bir krize adapte olamadan, bir başka değişiği geliyor ve zaten arsızca unutuyoruz bir öncesini.

∞ Uzaya çıkıp aya, Yazın denize gidip kumsala değil, Sokak kaldırımlarına ayak basmayı hayal eder hallerdeyiz.

∞ Misafirlik davetlerine gitmediğim için yediğim bütün sitemler, virüs yeme korkuları ile nihayet son buldu…

∞ Sokakta maskeli maskesize, maskesiz maskeliye yadırgayan gözlerle bakıyor. Sanki sokakta değil dünya kadar bir hastane koridorlarında dolaşıyoruz…

∞ 2020 gibi yarınlardan bir günü merak eden çocukluğumuz, yine kolonya, yine yaşlılar. Zavallı kolonya, bayramlarda bu kadar akrabaya dökükdü, daha bir tanesinin dezenfekte olduğunu göremedik ki … Bu kere de Virüsün bütün sorumluluğunu yüklediğimiz Kolonya kaldıramaz bu afetlerin yükünü artık…

∞ Dörtte üçü Yurt dışında yaşayan ailem ile farklı gündemler yaşadığımızda birbirimize psikolojik destek olabiliyorduk. Şimdilerde aynı dünya, aynı KoronaVirüs , hepten tıkandı psikolojimiz. Ailecek birbirimiz ile uzaktan eğitim dezenfektan icatlarımızı paylaşıyoruz. Yazışırken bile artık büyüklerimizin ellerinden, küçüklerimizin gözlerinden yanaklarından öpmüyoruz selâmlarımızda… Aramıza gurbetten öte coronavirüs girdi..

∞ Anneannemin tarihte bugün, **"turşuluklar kurulurken, vişne zamanı, kavurmalıklar yapılırken, koyunlar kuzularken, sen doğdun"** gibisinden tanımlarına **"Korona zamanıydı"** diye bir şey de eklendi.

∞ Geçmişte bir gün bana **"bu hijyen ne ki acep?"** diye soran Anneannem çok daha geçmişte eve gelen tüpgazı, cam damacanayı siler temizlerdi. Dedem tüp değiştirdiğinde kızardı; **"ben sana tertemiz tüp verdim, sen neden böyle kirlisini getirdin?"** diye. Bir nesil atlayan gereksiz genetizmden damacana vs. her şeyi zaten silerken, şimdi hijyen tedbirlerimi ilk seviyemden bir kaç kat daha arttırdım.

∞ Diyanet Başkanı, vaaz kürsüsünden bildiriyor **"Camiye Gelmeyin"** diye. **"Ne kadar virüssüz olursan ol yine de gelme" "Huzur Evdedir"** mi Acaba?

∞ Hiç kimse kendisinin virüslü olabileceğini sanmıyor ve herkes başkalarının üstüne virüs atıyor, Virüs Azmanı olmuşçasına da öneriler veriyor.

∞ Her şey de olduğu gibi en son Türkiye duyar… En çok da en son duyanlar duyarsız davranır…

∞ Virüse ecinni muamelesi yapıp, camiye virüs girmez, abdest virüsten korur, Dualar grup halinde olunca daha etkili oluyor gibi dinsel çözümler. Sanki imza toplayıp mahalleden spam komşuyu attıracağız gibi…

∞ Bütün dünya dezenfektanlanarak annelerimiz gibi, dip köşe bahar temizliği yaptı.

∞ Dünyanın artık trajedisi çok yüksek…

∞ Umreye gidemedik ama gidip dönenlerin getirdikleriyle hepimiz daha çok **Haclandık** .

∞ Yurt dışından çikolata, eşofman, çay, hacıdan yüzük hurma beklerdik, şimdi de gelen zoraki korona getiriyor.

∞ Sevdiceği kızı kaçırıp hayatını birleştiren yurdum delikanlılarını, karantinadan birilerini kaçırıp hayatını virüslendirmeye dönüştüren Corona, güç sen de artık…

65 YAŞ SOKAK ÜSSÜ...

∞ Hayatımızın **6 buçuk – 8 buçuk ve 65 – 85 yaş aralığı** iki döneminde de aynı yaramazlık reaksiyonlarını gösteriyor ve kendi sağlığımızın koruması için aynı şekillerde cezalandırılıyoruz.

∞ Corona bakmaz yaşa başa. Virüs akıldan üstündür. Virüs yaşta değil bağışıklıktadır …

∞ Hey gençlik o kadar da kendinize FaceApp Yaşlandırma yaptınız, yine de 25 yıl sonraki hallerinizle empatiyi kuramadınız …

∞ Evde Kal çağrısı, Sokaklarda yaşamak zorundaki Evsizler için o kadar acıtıcıdır ki.

∞ Bir davetiye klasiğidir. Çocuk getirilmemesi rica olunur… Bir virüs klasiğidir ki, 65 yaş üstü kalsın…

∞ 65 yaş üstü cesareti, Cahil cesaretinden büyüktür …

∞ Katbekat 65 yaş ötesi Dünya, bir virüsü daha kaldıramayacak artık. Dünya sistemden ayrılacak, neredeyse Karantinaya Alınacak..

∞ Riskli grup, taşıyıcı grup diye bilim kurgu ayarında ilerlerken, Cengâverlerin virüs versiyonu Gençâverler türedi ve gençlerin, yaşlılara şiddetine, CoronaVirüs ile değil, 65 yaş üstü ile mücadeleye dönüştü..

∞ Bir müzik grubu, arkadaş grubu, olur insanın Risk grubu ne? İradem dışı 23 Gruba eklendiğim sanal alemden sonra gerçek alemde de iradem dışı çok eskiyi hatırlamaklı Corona Yaşlılık Testine göre hiç içinden çıkamayacağım risk grubuna eklendim… Ama birilerinin de genciyim. Bakkala yollanan evin küçüğü gibi garip bir nostalji de yaşıyorum.

∞ 2019 yılıydı, Tv. Haberlerde, **"2040 yılında yaşlı nüfusu çocuk nüfusunun önüne geçecek"** diye bir haber duydum. Meğer ne şom ağızlı bir habermiş şu salgın günlerinde …

İÇ GICIKLAYICI STİLLER

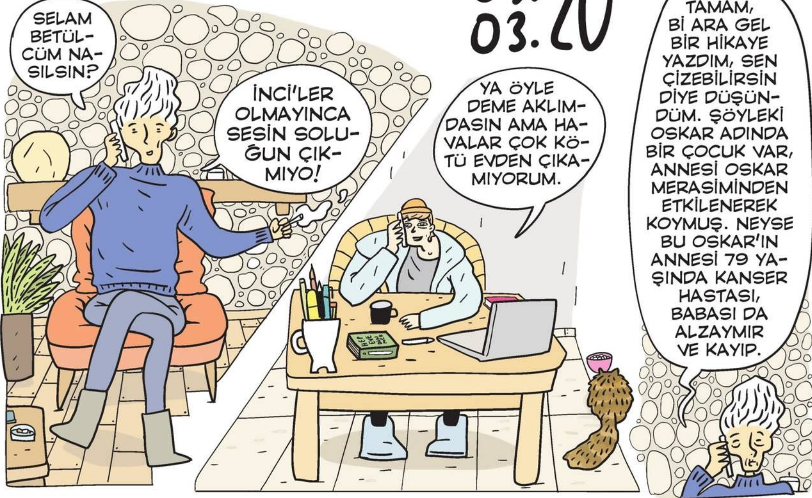
HAKAN VİRÜTİK

(bas gitarcı) markete gitme konsepti

Hakan bey kombininiz sizi sadece virüslere karşı değil,ayı saldırısı, yangın, domdom kurşunu, nükleer felaket, zombi saldırısı , uzaylı istilasına karşı da korur. Ancak bacaklarınızı cesurca göstermeniz onları tehlikelere karşı açık hedef haline getirmiş.Tüyler hiç mi koruma sağlamaz sağlar ama bi parça.. yarin yanağından ve kalan son dezenfektanımdan gayrı her yerde her şeyde hep beraber der gibi bakan gözleriniz alev alev çağırıyor yangınlara Hakan bey, insanı çılgınlıklara sürüklüyor. Şimdi yangın var diye bağırıverecem ve sokağa çıkıp otobüs durağı yalayacam o olacak

Benim Günlük 09.03.20

BETÜL YILMAZ

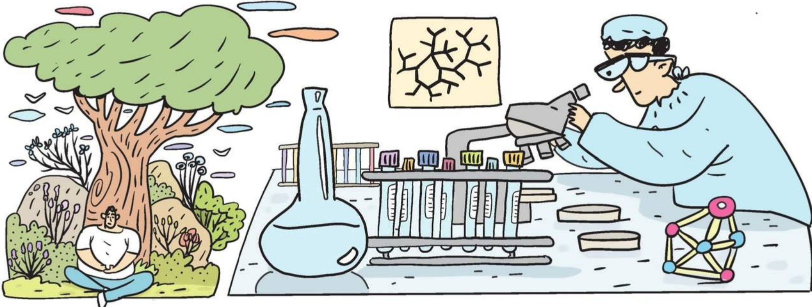
BABASINI HER YERDE HATTA MORGLARDA ARAMAKTAN VE BULAMAMAKTAN ÇOK YORULUR.

EBEVEYNLERİNİN ÇEKTİĞİ ACIYA DAYANAMAYAN OSKAR ÇOK SEVDİĞİ DOĞADA OTURUP BİR YOL DÜŞÜNÜR. BİYOKİMYA BİLGİSİ SAYESİNDE BİR YOL BULMAYA ÇALIŞIR. YAŞLILARIN ACILARINA BİR SON VERMEK İÇİN ÇALIŞIR.

BENCE DE İNSAN BULUŞU, BİOLOJİK SAVAŞ BU!

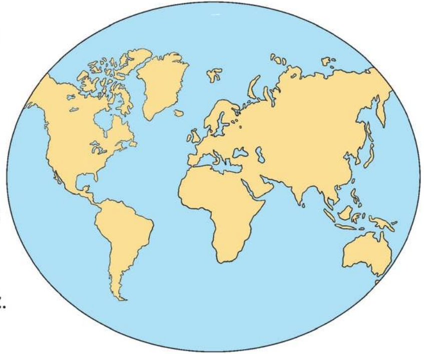

SADECE YAŞLILARI ÖLDÜREN VE ÇEKTİKLERİ ACILARA SON VERMEK İSTEYEN OSKAR BULDUĞU VİRÜSÜ BİR PAZARDAN YİYECEKLERE ENJEKTE EDER, AMA OSKAR HATA YAPMIŞTIR. BU VİRÜS SADECE YAŞLILARI ETKİLEMEZ VE DÜNYADA BÜYÜK BİR DEĞİŞİME SEBEP OLUR. NASIL HİKAY? SEN BUNA EKLE, ÇIKAR, ÇİZ.

26.03 2020

FATİH TERİM POZİTİF, MERKEL NEGATİF ÇIKTI GİBİ CÜMLELER KURDUĞUMUZ BİR BAHAR ZAMANI EVDE KALARAK BİR VİRÜSTEN KURTULMAYA ÇALIŞIYORUZ. KENDİ GÜNLÜĞÜMDE ÇOĞUL KULLANDIĞIM GÜNLER. ŞARTLARIMIZ FARKLI OLSA DA KORKUMUZ BİR VE HAVA DAHA TEMİZ.

BU GÜNÜN VERİLERİ DÜNYADA 472,720 VAKA, 21.312 ÖLÜ SAYISI VAR.

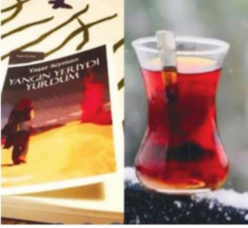
KORONA GÜNLERİNDE YAŞAM

Yaşamlarda Yeni Milat Korona Virüsü

Ankara, 24 Mart 2020

Yaşar Seyman
yasarseyman@gmail.com

Yeni yılla birlikte Çin'de ses veren Korona virüs salgınının salladığı dünya, bazı ülkelerde artan ölümler, hayalete dönen şehirler ve dünya dönse de duran yaşamlar. Korona paniği, karantina günleri ve ülkemizde 65 yaş ve üstü insanlara getirilen sokağa çıkma yasağı…

Korona, karantina, korku, koruma…

Korona virüsü yeni bir bilinmeyen, yeni bir yaşam biçimi karantina bu yenilerin getirdiği zihinlere ve yüreklere bağdaş kuran korkudan çok korunma…

Küresel bir salgın olduğu için dünyadaki isyan sesleri de küresel.

İtalya'da İsyan Eden Bir Belediye Başkanı

İtalya'nın Delia kabasının Belediye Başkanı Gianfilippo Bancheri, koronavirüs (Covid-19) salgınına karşın sokağa çıkan yurttaşlara, sosyal medyadan paylaştığı görüntülü mesajla isyan etti. Bancheri, "Güzel günler gelecek. Herkes alışveriş için her gün sokağa çıkarsa her şey nasıl güzel olacak?" diye sordu.

Bancheri, Çin'nin Guangdong bölgesinde yaşayan bir Türk yurttaşımız tarafından Türkçe 'ye çevrilen görüntülerde Başkan Bancheri, benzin istasyonlarına giden yurttaşlara seslenerek, "Yetkililer karantinada, evinizde oturun diye yalvarıyorken, benzin alıp ne yapacaksınız?" diye sordu. Başkan Bancheri, " Ben 20 yıl boyunca koştum, spor yaptım. Bu zamana kadar en fazla 20 kişinin koştuğunu gördüm. Şimdi kentteki herkes aniden sporsever oldu. Bu kadar insan aniden spor aşığı oldu. Evde 20 kişi toplanmış 'Güzel günler gelecek' afişi hazırlıyor. Virüs böyle yayılıyor" diyerek isyan etti.

Genç belediye başkanının bu isyanı tüm dünyada izlendi ve izleyenler genç başkana hak verdi. Bu öyle bir virüs ki şakası yok. Bence bir milat oldu. Artık korona virüsü öncesi ve sonrası henüz tüm dünyayı sarmasa da dünyadaki insanların korkulu düşü olunca kendince korunma yöntemleri gelişti. Güzel eylemlerden biri de gönülden selamlamak.

KORONA VİRÜSTEN DERSLER

Günlerdeki ortam yaratan televizyonlardaki programlarla Korona ile yaşamımıza yeni sözcükler de girdi. En çok kullanılan ve eminim arama motorlarına sorulan onlarca sorular ve sözcükler: Pandami, enfekte, semptom (belirti), mukoza gibi tıp dünyasındaki sözcükler yaşamımızın sözcük dağarcığını zenginleştirdi.

Karantina günlerinde yaşamımızın güvenli limanları ve güzel önerileri çoğaldı da çoğaldı. İlk önerim kitaplar oldu. Kitaplarla yolculuğa çıkmak, tarihe, eski yaşamlara, şehirlere, unutamayacağınız sofralara, aşklara kısacası bilmediğiniz yeni yaşamlara çıkmak olur. Bu yolculuklarımız sonunda biriktirmek, çoğalmak, ev kıskacındaki sıkıntılı günlerden ilk önerim Gabriel Garcia Marquez'in, Kolera Günlerinde Aşk romanına uzanıp güneşli günlere yürümek…

16 Mart 2020, Ankara.

Evinde kal, sağlığına ve halk sağlığına özen göster. Sakın aymazlardan olma. Bol bol oku, günlük tut, yaşamına ve sağlığına verdiğin önemi gözden geçir. Unutma evin kalen, sığınağın, burcun ve sıcacık yuvandır...

#evindekaltürkiye

Sanki yıllarca çalışmak zorunda olan biri değildim. Sanki tüm çalışan kadın, erkek emekçilerin haklarını savunmadım. Artık bulunduğum risk grubunu bildiğim için böyle seslenmek konumundaydım. Sosyal medyadaki bu mesajıma ufak tefek tepkiler olmadı değil hatta Giresun'dan Saliha Yayla, " ya çalışanlar ne yapsın, " diye sorusunu paylaşımımın altına yazmıştı.

Yine de evde kal, ev yaşamdır diyenlerden olmayı sürdürdüm.

19 Mart 2020, Ankara

Bu akşam bu karlı akşam; Ankara'da alkışsız balkon yoktu. Sağlık emekçilerine şükranlarımız sonsuz, onları çok seviyoruz.

#sağlıkemekçileri

#sağlıkemekçikerinesaygıalkışı

Yıllar sonra 97'de Susurluk skandalının aydınlığa kavuşması için yapılan kampanya. Her gün saat 21'de bir dakika ışıkların kapatılması şeklinde başlayan eylem daha sonra sürekli ışıkların yakılıp söndürülmesi ve sesli protestolara dönüşerek sürmüştü.

Onlarca yıl sonra coşkuyla bu eylem için balkona çıktım ve ellerim kızarıncaya kadar bir başıma alkışladım. Soğuktu, kar yağıyordu, sitemizin balkonlarına çıkan insanlarla birbirimizi tanımadan dayanışma kurduk ve dakikalarca sağlık çalışanlarını alkışladık. Dışarı çıkamayanlarda ışıklarını yakıp söndürerek bize destek oldular. Ne güzeldir dayanışma ne güzel…

Ertesi sabah bir hekime bu eylem için duyguları soruldu: " Bu alkışlar içimizi ısıtıyor kuşkusuz yine de doktorlara, sağlık personeline karşı yapılan şiddeti unutturmuyor," dedi.

21 Mart 2020,
Sosyal Medyada Korona

Çin, İtalya'ya yolladığı tıbbi maske kolilerinin üzerini Seneca'dan bir şiirle süslemiş: "Bizler aynı denizin dalgaları, aynı ağacın yaprakları, aynı bahçenin çiçekleriyiz."

Japonya da Çin'e yolladığı kolileri bir Budist şiiri ile:

"Farklı dağlara, nehirlere sahip olsak da aynı güneşi, ayı ve gökyüzünü paylaşıyoruz."

Biz de Nazım Hikmet'le sürdürelim:

"'Yok, öyle umutları yitirip, karanlıklara savrulmak; Unutma aynı gökyüzü altında, bir direniştir yaşamak."

Korona günleri her şer de bir hayır vardır misali yaşam testten geçiyor.

Bir imza günü fotoğrafıma bakınca; kendi kendime bu güzel günler gelir mi soruma hemen yanıt veriyorum, yakındır hem de çok yakındır. İnsansız dünyayı yönetmek isteyenlere haykırmak istiyorum. Her şey insanla güzel, her şeyin üstesinde gelen insan, sevgiyle, sabırla bu günleri de aşacaktır. Ruhsuz robotlarla dünyayı yönetmek isteyenlere inat, sevgiyle tüm belalardan kurtulmanın yolları elimizdedir. Sessiz katil Korona'yı da insan akılla, bilimle, sevgiyle yenecektir. Bu günlerde sığınılacak liman sanattır. Sanatla soluklanmalıyız. Unutmayın gelecek güzeldir…

BAYAN YANI

2020-04-NİSAN-MAYIS
Aylık yaygın süreli yerel yayındır.
BD Basın Yayın Tic. Ltd. Şti. adına
Sahibi ve Yazışleri Müdürü
Tuncay Akgün

Renklendirme Editörü
Fikret Özdemir
Grafik Düzenleme
Cebrail Okcu

Müessese Müdürü: Ali Yavuz
Abonelik: Aysun Öztürk
ADRES: Duatepe Sok. No:16
Yeldeğirmeni/Kadıköy
TEL: (0212) 292 94 50

FAX: (0212) 251 57 54
BASKI: LeMan Ofset
(0212) 858 00 93
DAĞITIM: Turkuaz Dağıtım
Paz. A.Ş. (0212) 249 91 13

Sanki

Feyhan Güver

BİR RÜYA GÖRDÜM. SANKİ DERSİN MASAL... UPUZUN GİBİYDİ AMA... ASLINDA ÇOK DA KISAYDI... EVİMİZ VARDI... ANAM, BABAM VARDI... KARDEŞLERİM VARDI!..

UPUZUN YASTIKLAR VARDI! BÜTÜN KARDEŞLER AYNI YASTIKTA UYURDUK! ZAMAN, GAZ LAMBASI IŞIĞINDA AĞIRDI!

BİRDEN HER ŞEY HIZLANDI! Bİ DÜĞMEYE BASINCA IŞIK ÇAKTI!.

Bİ DÜĞMEYE BASINCA DÜNYA AYAĞINA GELDİ!.

SONRA O KOSKOCA DÜNYA CEBE SIĞDI! AYNI EVİN İÇİNDE HERKES KENDİ DÜNYASINA DALDI! DÜNYA İÇİNDE BİRBİRİNDEN HABERSİZ DÜNYALAR OLDU!

KAH DEPREM OLDU "EVİNİZE GİRMEYİN" DEDİLER!

KAH VİRÜS GELDİ "DIŞARI ÇIKMAYIN" DEDİLER!.

İNSANLAR HEM ÇOK İYİYDİ! BİRBİRLERİNE YARDIM ETTİLER ZOR ZAMANLARDA!.

HEM DE ÇOK KÖTÜYDÜLER!.. BİRBİRLERİNİ ÖLDÜRDÜLER SÜREKLİ.

BİTER

KARANTİNA ZAMANINDA AŞK

Organik Kız Kurusu

Bir hareket, bir fanfinfon bekleyerek bu yazıyı okumaya başladıysanız sizi hayal kırıklığına uğratacağım sevgili okuyucu. Gururla bekarım ve bakarım, üzerime afiyet. Daha önceki sayılardan birinde benim gibi kadınların karşısına çıkan kısmetleri analiz ettiğim "Külüstür Piyasası" yazımı özet geçmek gerekirse 40 yaş üstü bekar kadınların içinde bulunduğu pazar koşulları ekonominin günümüzdeki gidişatından beter.

Bekarlık genelde dolu bir sosyal hayat varken bir nimet olsa da karantina yüzünden evlere tıkıldığımız bu günlerde bir yalnızlık sorgulaması yaratmakta. Son zamanların kriz dizileri ve filmlerini izlerken kendi akıbetimi düşünür oldum, bir kriz patlasa ben ne olurum diye merak içindeyim. Survivora katılsam ilk beni elerler, Walking Dead deseniz ilk zombielerden biri kesin ben olurum.

Genelde benim yaş grubumda çok konuşan kadınları vakit kaybetmeden eleyen korku ve kriz filmleri yerine karantina döneminde romantik filmleri izlemeyi tercih ediyorum. Sağolsun günümüz medyasında büyük aşk filmleri hiç eksik olmuyor. Ana hikaye hep aynı, bir kriz durumu, tüm koşullara rağmen bir araya gelen bir kadın ve bir erkek ve sonunda müthiş bir aşk. Katalonya Açık Üniversitesinden (UOC) araştırmacıların bir çalışmasına göre Hollywood artık bizim aşk beklentilerimizi belirlemekte, hatta kime aşık olacağımızı bile etkilemekte. Genelde bu tür filmlerde kadın ve erkek arasında erkeğin üstün olduğu bir statü farkı bulunmakta, kadınlar sürekli korunmaya muhtaç ve erkekler hem maddi hem de manevi olarak güçlü durumda. Bu araştırma sayesinde neden Game of Thrones'daki Khal Drogo veya Vikings'deki Ragnar Lothbrok tiplerini bir dönem istem dışı hedef haline getirdiğimi anladım. Tabii bu merak içinde bulunduğumuz topraklarda çok da uzun ömürlü olamadı, ne de olsa burası Anadolu, hayaller ve gerçekler kısa dönemde kendini belli etti.

UOC Sosyoloji bölümünden Prof. Dr. Fransesc Nunez'e göre medyanın bize aşkı bu şekilde anlatması hepimizi kendi ilişkilerimizde mutsuzluğa itiyor. Yüksek standartlar yaratan filmler izledikçe beklentimiz ve hayal gücümüz artıyor, sonra da karşımıza çıkanlar bizlerde sadece hayal kırıklığı yaratıyor. Nitekim Grinin Elli Tonu filmini izledikten sonra hangimiz partnerlerimizle bir hayal kırıklığı yaşamadık? Kırbaçlar bir yana, hepimiz o hikayedeki sıradan kızın kendine aşık ettiği zengin, yakışıklı ve yatakta tecrübeli Christian Grey'i istemedik mi, ama yine hayaller ve gerçekler karşılaştırması yaptığımızda karşımıza gece yarısı "uyudun mu" mesajı atanlar çıktı.

Tabii şimdi hepimiz coronavirüs karantinasındayken aşk arayışımız da etkilenmiş durumda. Şimdi Grinin Elli Tonundaki sahnelerden uzak romantizm zamanı, ne de olsa maske ve eldivenle sevişmek biraz zahmetli olduğu için kendimizi duygusallığa teslim etmekte yarar var. Yere mendil düşürmek de biraz zor – ne de olsa her yer mikrop. Türkan Şoray kurallarına mecburen geri dönüyoruz. Bu zorlu dönemde yeni tanışmalar da neredeyse imkansız olduğu için siz bilmem ama ben geri dönüşüme bıraktığım exlerimi aramış olabilirim. Eğer bir ex olarak bunu okuyorsanız, alınmayın, bu size özel bir durum değil, tüm exlere genel bir durum. Bir merkür retrosu, bir de coronavirüs karantinası sayesinde eskilerden kim var kim yok yoklama alır olduk. 1970'li yıllarda sosyal psikologların yaptığı bir araştırmaya göre tehlike anında insanların romantik arayışları artmaktaymış. Siz de o exleri arayanlardansanız günümüzün koşullarını suçlayın.

Karantina sayesinde tam bekarlık kriz anında kötü mü diye düşünürken bir baktım Çin'de 2 ay karantina altında kalan çiftler arasında boşanmalar artmış. Aynı ortamda olmanın gerçekleri filmlerde gösterilen aşk hayallerinden epey farklı çıkmış. Sizleri bilmem ama evli veya bekar, karantina zamanında aşk maşk yok.

EN SEVDİĞİMİZ PEMBE DİZİ : İNGİLİZ KRALİYET AİLESİ

Ayşegül Damla Arslan

Ayşegül Vs. Damla

Geçtiğimiz aylarda, aslında hepimizin beklediği ve "vayyy kadına bak helal olsun" dedirten bir olay yaşadık. Sussexler, Nenemiz Elizabeth'imizin himayesinden çıkma kararı aldılar. Sanırım Archie Bebek'in "KRALİYET MALI" olmasını hazmedemedi fitneci Meghan. Kadını da nasıl yeriyorum belli değil, bir anda idolüm, bir anda fitneci yapıyorum. Meghan sorry tatlım. Öyle demek istemezdim ama hak hukuk meselesi.

Meghan Markle çoğu kadının gözünde bir kahraman artık.

Sırtı ağrıyan kocasının sırtını çiğneyen kadın gibi, kraliyet kurallarını çiğnemekle işe başladı, sonunda "hadi bize bay" diyerek alıp eşyalarını aileden ayrıldılar. Ataerkil bir toplumun kadınları olan bizlere de bu olaya "idolümsün Meghan" demek düştü. Dünyaya yansıması nasıl oldu bilmiyorum, araştırmaya gerek duymadım. Bir yandan "aslansın" derken, diğer yandan da "yaaa saçma oldu ama, unvanlar gitti, ne yapacaklar, kesin b planı vardır" dedim. İşte bunlar hep kova burcu yüzünden. Çünkü iki ayrı gezegen tarafından yönetiliyoruz.

Uranüs ve Satürn.

Uranüs ve Satürn selam. Umarım iyisinizdir, neyse sonra yine konuşuruz. Şimdi konumuz farklı.

ŞİMDİ REKLAMLAR

Doğuştan feminist olan Sayın Bayan Markle'a geri dönüyorum. Kendisinden "Çiller Hamlesi" bekliyorum. Elbette bu olacak bir şey değil, anca dalgasını geçeriz bu işin ama yarın bu da olursa, yani Harry Markle olarak görürsek er meydanında Harry'i şaşırmayacağım. Eğer bu da olursa zaten kendisinden işin sırrını öğrenmek isterim.

-Sayın Markle, ne yaptınız da bu adam böyle oldu ekmek hamuru gibi?

+Meghan Markle ve kocası kikikikik

-?????

Bulaşık deterjanı reklamında "neden erkekler oynatılmıyor" diyen küçük Meghan'ın, büyüyüp çoluk çocuğa karışıp –üstelik dünyanın en köklü ailesinde- sonrasında da bu aileden ayrılmak istemesi aslında onun ne kadar vizyoner ve güçlü olduğuna da işaret ediyor. Takdire şayan. Biz onun yaşındayken "yeşil bulaşık deterjanı ışıltı saçıyor, ne güzel" diyerek bön bön televizyona bakıyorduk. Belki evimizdeki "baba figürünü" hiçbir zaman su almak haricinde mutfakta görmediğimiz için böyle bir şeyi aklımıza getiremedik. Gerçi benim babam ve dedem pastacıydılar, ikisini de mutfakta görmüşlüğüm çoktur. Ellerinden pasta, yemek vs. çok şey yedik. Yine de algım hiçbir zaman o yönde çalışmadı. Eksikliğimi düşünüyorum, sıklıkla gördüğüm annem ve babaannemdi mutfakta. Sanırım sebep bu. Belki öğretilen yanlış doğrular böyle düşünmeye itiyordu bizi her defasında.

Kadın gibi davranmak bir erkeğe yakışmıyordu bundan seneler önce.

Neyse ki devir değişti, bir nebze kırıldı bu algı. Birçok yönden yeni nesil kadınlar rahatladı. Hem çalışıp hem ev ile ilgilenmek gerçekten büyük maharet istiyor.

Evlilik akdimin olduğu zamanlarda "bırak evi bok götürsün" yazılı duvarlara ağlayarak bakardım. İmkanı yoktu çünkü. Evimi bok götürmesi ne kelime, bal döküp yalamak gerekiyordu parke taşlarını. Ben bunu annemden öğrenmedim, bizim evimiz çoğu zaman dağılırdı kalabalıktan. Hep özenirdim düzgün, tertemiz evlere. Sonra o evler dağıldı. Bizim eve bir şey olmadı.

İşin sırrı sık yapılan temizlikte değil. Geç de olsa anladım.

KADIN KAZANDI

Eltisigil Kate günbegün yaşlanırken, Meghan yıllara meydan okuyacak.

Belki Meghan ve kocası paraya para demeyecekler ama diğerlerinden daha mutlu ve özgür olacaklar.

Belki tüm bunlar özgürlükten evvel maddiyata yönelikti. Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim KADIN KAZANDI.

"İz Sürücü"

fatima yıldız erkan
fatimayildizerkan@gmail.com
instagram/fatimayildiz

Bir düğünde olması gerektiği gibi damadın sürekli kapıda sigara içen arkadaşları yerlerindeydi fakat sakallı bıyıklı bu hırpani adamlar bile kendilerini gelen felaketten koruyamamışlardı.

Salona girdiğim an kendimi 70'li yılların düşük bütçeli bilim kurgu filmlerinden birinin setinde buldum. Lanet olsun, çok geç kalmıştım.

Gelinin şişman eniştesi karşıladı beni. "Bizi kurtarman gerek evlat, herkes hepimiz bu şeyle lanetlendik." dedi. Terlemişti, göbek atmaktan gömleği pantalonundan fırlamıtı ve en kötüsü, ağzına yüzüne bulaşan sim yüzünden ışıl ışıl parlıyordu.

Evet, koca bir salon dolusu insan sime bulanmıştı. Gençler, yaşlılar, çocuklar, teyzeler herkes adeta Katar Şeyhinin oturma odası gibi sim kaplıydı.

Zevzek bir kuaförün sonuçlarını bilmeden geline ve arkadaşlarına serptiği sim, terli öpüşmeler sonucu tüm salona yayılmış, herkesi esir almıştı. Simin kaynağını bulmak için salona göz gezdirdim. Sonuca ulaşmam zor olmadı...

Gelinin kardeşi straplez elbisesini çekiştirerek sağa sola koşturuyor, hala ne yaptığını bilmeden kafasındaki, yüzündeki, boynundaki simleri sarılıp öptüğü misafirlere saçıyordu. O'nu artık hiçbir güç durduramazdı. Arkamı dönüp umutsuzca çıkarken bir el kolumu kavradı!

Kaşlarındaki ve burnundaki simler yüzünden bir masal kahramanı gibi görünen damadın amcasıydı. Gözlerini gözlerime dikip "lütfen bizi bu durumda terk etme" der gibi baktı, bense o'nun gözlerine "hayırlı olsun Ferhat Enişte!" der gibi baktım.

YALNIZ ÖLÜ BALIKLAR AKINTIYI TAKİP EDER

Eda Pera Küçük

edaperakucuk@gmail.com

Cümleten merhaba
Unutmadan buraya okkalı bi başlangıç noktası koyuyorum
Ki daha sonra dönüp baktığımızda evin yolunu bulabilelim
Başkasını bilmem ama ben nerde olursam olayım
Oradan uzakları severim
Kaybolmaya meyilliyim
Hemen her yere gidebilir ve hiç bir yere dönmeyebilirim
Zaten ucu açık bi boşluktaki
Beş yüz milyar galaksiden yalnızca birinde yer alan
Alelade bi sisteme bağlı yörüngesinde dönüp dururken
Son süratle yaşlanan bu gezegende
Ben kimim?
Biz neyiz?
Nası bi dümenin içindeyiz?
Ihtimaller okyanusunda
Çok bilinmeyenli denklemleriz
Bişeye inananlar
Başka bişeye inananlar
Birilerini bunlara inandıranlar
Ve bunların hiçbirine inanmayanlar
Tarihte en çok satan kitaplar
Giymesen de kokan çoraplar
Hepimiz her an tehlikedeyiz
Başkalarının mutsuzluğuyla beslenen canavarların
Nesli tükenene kadar tekinsiz zamanlar
Zaman bile insan icadı
Vakit nakit karta taksit
Kim bilir bugün kimlerin hedef kitlesindeyiz
Dijital saatler vaatler saatli bombalar
Başı sıkışınca bütün mahalleyi kundaklar
Yangından ilk kurtarılacak adamlar
Tabii her satıcının var bir alıcısı
Kapitalizmin de payı büyük ama
Müjdemi isterim arkadaşlar
Kölelik evvela kafada başlar
***
Nerde kalmıştık?
Hepimiz bal gibi biliyoruz ki
Aslında para o kadar da önemli bişey değildir
Yine de sıralamada kıl payı farkla da olsa nefes almaktan sonra gelir
Dile kolay vicdana zor
Kulağa da hoş gelmeyebilir ama
Doğan her yeni bebek gibi ölen de ekonomiye can verir
Zaten doğuştan hakkımız olduğu halde
Kapısından bile zor girilen
Adına özgürlük denen bu müzayedeki mafiş parçaları
Fahiş fiyatlara satın alabilme hakkına erişebilmek için
Çalış baba çalış her gün
Sürün anam sürün her an
Boğul ruhum boğul
Bir kaşık suya düşmeyi
Borç içinde öğrendik yüzmeyi
Hayatlarımıza kara sular indi
Sabah sekiz akşam beş
Hayallerinle helalleş
Ağlamak sadece çocukken işe yarayabilirdi
Yetti batır gemileri kaçır keçileri
Sen yazmazsan
Ben yazmazsam
Değişmez kader keyfekeder
Yalnız ölü balıklar akıntıyı takip eder

***

Bu gece yattığında alarm kurma!

***

Geçen gün tesadüfi bir yerde kulağıma takılan şarkının sözleri… Bir anda kulak kesildim sözlerine. Kesilmemek mümkün değil. Robotlaşan insanlık düzeyine (düşüşüne) realist bir anlayışla yaklaşıp, üzerine bunu müzik haline getirip günlerini rutine kurban verenlere 'ne oluyor?' dedirten tınılar.

***

Sabahın altı buçuğunda bir çalar saatin sesiyle uyanıp yataktan fırlayan, giyinip zorla bir şeyler atıştıran, sıçıp, işeyip, diş fırçalayan, saçını tarayan, başka birine büyük paralar kazandırdığı bir yere ulaşmak için trafikle boğuşan ve tüm bunlara sahip olma fırsatı bulduğu için müteşekkir olması istenen biri hayattan nasıl keyif alabilir? diye soruyor Charles Bukowski.

***

Ben de soruyorum; başkaldırmak için daha ne kadar bekleyeceğiz? Her gün işe gidiyorsun, akşamları erken uyuyorsun ve bunun karşılığında alabildiğin tek şey koltuk takımı. Gerçekten acınası bir durum. Görünmez bir kafes adeta. Ne olur hareket edin ve hayalinizdekileri gerçekleştirmek için zincirlerinizi kırın. Kırın ki hayatlarınıza kara sular inmesin.

Dip Not: Şarkı 'Üçüncü Yeniler' müzik akımının son temsilcilerinden'Lalalar' isimli gruba ait. Şimdi açın ve şarkıyı dinleyin.

Dip Not 2: Virüs elbet bir gün geçecek ya da virüsle yaşamaya alışacağız ama; kapitalizm? (#evdehayatvar)

Yaşananlardan Dersler Çıkarmaya Çalışıyor.

Gökçen Erdoğan

Corona, Çin'in Wuhan kentinden Avrupa'nın göbeğine geldi yerleşti bile. Ben bu yazıyı Ankara'dan yazarken doğum ve acil durumlar hariç, kliniğe hasta kabulünü durdurmuş, evde çocuklarımla vakit geçirmeye başlamış durumdayım. Kafeler, çocuk oyun alanları, spor merkezleri, spalar ve AVM'ler kapanmış durumda. Vaka sayısı 1815 olmuş, can kaybımız ise 131. Ama siz bu yazıyı okurken oluşacak vaka sayısı ve can kaybı ne kadar olacak bilemiyorum. Sokağa çıkışlar yasaklanmış olacak mı mesela? İtalya'daki durum, kalbimizi öyle sıkıştırdı ki Türkiye olarak vakitlice yol almak istiyoruz, acaba başarıya gidiyor olacak mıyız bu global krizde, yoksa önlenemez olana direndiğimiz fikrine mi kapılmış olacağız; bilmiyorum. Ama bugünkü aklım ve kalbimle biliyorum ki önlemleri dikkate alırsak ve evde kalırsak olabildiğince az vaka ve kayıpla atlatabiliriz.

Sosyal medyada bugünlere ilişkin şakalar, mizah içerikli paylaşımlar görüyorum ve mutlu oluyorum. Çünkü baş etmenin bir yolu da hafife almadan ama kendi psikolojimizi de sağlam tutarak sosyal mesafeyi korumak. Ve sahiden yıllar sonra tarih bugünleri de yazdığında "2020'yi en az kayıpla atlatan efsane nesil" diye anılmak da var bence kaderde. Bu, gerçekten olabilir. Bunca afeti, üzücü haberi, kaybı ve gözyaşını göğsümüzde yumuşattık ama galiba daha fazlasına çok da hazır değiliz. Bir sonraki aşamada uzaylı istilası bekleyenler var ama bence uzaylılar o kadar da kötü değiller. Buyursunlar gelsinler, koskoca evren hepimize yeter. Şunu atlatalım da itişip kakışmadan yaşanacak uzaylı-dünyalı dostluğuna bile inanır oldum ben.

Şaka bir yana, atlattığımızda yaraları olmayacak mı üstümüzde bugünlerin? Elbette olacak. Maddi ve manevi zararlar almış, yorulmuş, ümitsizliğe düşmüş de olacağız pek tabii. Ama sağlık öyle önemli ki... Ona şükrederken anlamını kaybedecek bütün dertler. Hep birlikte kalkınacağız yeniden, eksiklerimizi yerine hep birlikte koyacağız, kepenkleri neşeyle açıp meydanları kol kola dolduracağız yeniden. Baharı kutlamak için nice güzel yıllarımız olacak. Kayıplarımız olmasa ne güzel olur ama durumu en az kayıpla atlatmak için elimizden geleni yaptığımızı bileceğiz. Yapacağız değil mi, kendimiz kadar düşünüyoruz sevdiklerimizi de? Geçecek. Yeniden güleceğiz ve balkonlarda söylenen şarkıların verdiği neşe gibi nice sevinçler tadacağız mutlu ve sağlıklı günlerde hep beraber. Dünyanın elleri tertemiz olsun, bunu da alt edeceğiz, inanıyorum ben.

Yaşam Koçu Afet

Feyhan Güver

Gramafon Avrat'lar ve Pavyon Adamları

Gülsüm Güler

Sabahattin Ali hikayelerinde kadınlar, erkek dünyasının kapanmayan yarasına bir merhem gibi, umulmadık ellerden gelen bir merhamet gibidir. Anadolu'nun ne yapacağı bakışından, duruşundan, cigarayı tutuşundan belli olan erkeklerinin aksine kadınlar, öngörülemez zihinsel ve duygusal aktivitelerini her şartta koruyan dayanıklı varlıklardır. Son okuduğum Gramafon Avrat isimli hikayesinde de Anadolu'nun aslen herkese ayan ketum çehresinde dolaşan kadın ellerini takip etmiş Sabahattin Ali. Konya'nın köklü geleneği oturak alemlerinden bir kadını almış; silahların ve türlü soysuzlukların gölgesinde, onun saklanan yüzünü resmetmiş. Hikayeyi bitirdikten sonra bu kez Ankara pavyon kültürü üzerinde düşündüm. Uğurlarına tarlalar satılan, maaş yedirilen, altın bozdurulan kadınların adı sanı duyulmuş muydu sahi? Sadece "eğlenen" ve bu "eğlence"yi kendilerine sunan kadınları hafife alan bir erkek cemaati vardı sanki. Yakın zamanda karneleri iyi olan erkek öğrencilerini pavyona götüren öğretmenin haberini duymuştuk mesela. Gerçi o çıtayı yükseltmiş ve öğrencilerini seneye Tayland eğlence merkezlerine götüreceğini vaat etmişti ama biz sınırlarımızın içinde kalalım. Kısa süre önce " Beyazlar Sönsün" isimli bir belgesel izledim. Bayazlar sönsün o kadar çok şey çağrıştırdıki zihnimde. Beyazlar sönünce başkalaşan erkeklerin birkaçıyla karşılaşma, yine beyazlar sönünce ortaya çıkan kadınların yüzlerini görüp hikayelerini dinleme fırsatı buldum böylece. Belgesele hakim olan erkek dilinde bir kardeşlik vurgusu vardı. Buraların böyle bir raconu var demek ki dedim ama yanılmışım. Beyazları söndüren iki yüzlülüğün ilk ipuçlarını da görmüş oldum böylece. Alkol ve çeşitli madde kullanımından sağlam bir muhakemeye sahip olmadığı anlaşılan bağımlı bir müşteri, neden başka yerleri değil de pavyonları tercih ettiği sorulunca "sevdiğimiz kardeşlerimiz var sonuçta, onlar için geliyoz" diyor, "takıntılı olduğumuz bayanlar oluyor onlar için geliyoz" diye de yarım ağız ekliyor biraz sonra. Bir başkası, seyirciyi inandırmak istercesine " İnanır mısınız bu gardaşlarımızla bir avemeye gittik dolaştık, inanır mısınız çok sıkıcı, içimiz bunalıyor. Ammaa, akşam geliyoz buraya; sohbet muhabbet dldl, yiyeceklerimiz geliyor. Ne diyeyim sana, şu beyaz ışıklar sönüyor da gırmızı ışıklar yanıyor ya, bambaşka bir ortam oluyor burası." diye ekliyor. Ya rabbi bu nasıl bir sohbet muhabbet aşkıdır?? Halbuki beyaz ışıklar sönünce kadınlar geliyor, bunu biliyor herkes. Neden bu yere geldiğini biliyoruz dostum. Hikayemize devam edelim. Sabahattin Ali Gramafon Avrat'ın acayip bir huyundan bahseder. Bu da bir gördüğünü bir daha asla hatırlamamasıdır. Annesinin beşi bir yerdelerini, dedesinin tarlalarını uğruna satanları bile ikinci görüşünde hatırlamaz da çırpınırlar. " Hani ya birlikte bağa gittik ya? Hani beni bıçakladılar da dört ay hapis yattım ya?" Zelil gördükleri ve iştah kabarttıkları kadın tarafından zelil edilmenin acısını tadıyorlar böylece. Alkolün etkisiyle koluna yapıştıkları ve takıntılı oldukları kadınlar tarafından zoraki söz kopardıkları adrese icabet edilmeyince yıkılıyor, ağlıyor pavyon adamları da; tıpkı Gramafon Avrat'ın takıntılıları gibi. Böylece kendi yaşamlarını bir yumak halinde döndüre döndüre yuvarlayarak her akşam aynı yere kendilerince başları dik cepleri delik dönüyorlar. Bile isteye kandırıyor ve kandırılıyorlar. O kadınlar mı? Onlar kimseye ne söz ne de yüz veriyorlar aslında. Her gün kendi gerçekleriyle yüzleşiyor ve sadece işlerine bakıyorlar. O adamların kulağına gider mi bilmem ama bir de sır vereyim. Evde kaldığımız şu corona günleri için Sabahattin Ali'nin bahsi geçen hikayesinin aynı isimli bir filmi de var. 87 yapımı bu filmi sevgili Ayşe Şasa senaryolaştırmış hem de. Aynalara bakmayı öğreneceğimiz günlere!

BETÜL YILMAZ
STARBUCKS COFFEE
EVDE KAÇINCI GÜN
BU BAHAR GÜNÜ
NE DEĞİŞTİ?
NE DEĞİŞMEDİ?
MANİiii
Bir çay bir simit 2 kişilik bir aile 2 lira 5 kişilik bir aile günde 10 lira, günde bir öğünde 900 lira eder 30 ayda 2020 eksi 900...
ŞİMDiii
BU DEZENFEKTANI SEN DENEDİN Mİ?... MUSTAFA BEY DENEDİ Mİ? GÖN DER O ZAMAN NEH NEH NEH
BORU BORU
BOR BOR
GAMAŞIR SUYU
% 80 KOLONYAĞI
C VİTAMİN
TİNNE SANATI
GEN DE O DA YOK
EVDE HAYAT VAR DEDİLEER
SİMİT DE Mİ YE-Mİ YEKZİ
HER GÜN BİR KAPAK ÇAMAŞIR SUYU OOOH PIRIL
HERYER CİLLOP
ARİSTO YA, GENELLİKLE PLATON VE YA TON EFLATUN DERLER
ATAKAN KADAR OLMASA DA OKUMADIĞIM TÜM KİTAPLARI OKUDUM
CEO
AKTİVİTELER DEĞİŞTİ
KENDİ EKMEĞİMİ YAPABİLİYORUM.
YUDUM YUDUM SU, TUVALET, EL YIKAMA GÜN BİTTİ
EKİPMAN DEĞİŞTİ?
ARAP SABUNU
PÜREL
İSTİF MAKARNA

BAYAN YANI

98

NİSAN-MAYIS 2020 / 04
10 TL K.K.T.C:14 TL.

